

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

17. ČÍSLO / XVIII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

2. KVĚTNA 2010

Z obsahu:

Kněz - služebník slova
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
14. dubna 2010
- strana 2 -

Svatý Teofan Vénard
Galerie svatých kněží
- strana 4 -

**Louisa a Dr. Karl-Heinz
Fleckensteinovi,
archeologové, průvodci
a misionáři**
Alexa Gaspariová
- strana 6 -

**Argumenty
v homo - debatě**
Při prosazování práva
na homosexuální svazky
a na adopci dětí v těchto
svazcích zaznívají tvrzení,
na která je třeba se podívat
v pravém světle objektivní
skutečnosti, a nikoliv
pouhých emocí
- strana 8 -

„Vdovin halěr“
- strana 10 -

**Matka mystického
Těla Kristova**
Závěr encykliky Mystici
Corporis Pia XII.
- strana 10 -

**Svatý František
obrací heretiky (15)**
- strana 11 -

Simone Martini (1285 - 1344): Madonna

V tomto velikonočním období, které nás vede k Letnicím a směřuje také k závěru Roku kněží, který je na programu 9., 10. a 11. června, rád bych věnoval ještě několik úvah tématu služebného kněžství a zamyslel se nad plodnou skutečností přetvoření kněze podle Krista – Hlavy při výkonu trojího poslání, které přijímá, totiž úkolu vyučovat, posvěcovat a vést.

In persona Christi Capitis

Abychom pochopili, co pro kněze znamená jednat in persona Christi Capitis – v osobě Krista jakožto Hlavy – a abychom pochopili, jaké úkoly vyplývají z povinnosti představovat Pá-

Kněz – služebník slova

na zvláště v tomto trojím úřadě, je třeba vyjasnit především, co se rozumí pod pojmem „představovat“. Kněz představuje Krista. Co to znamená, někoho „představovat“? V obecné mluvě tím má být řečeno – obecně – že dotyčný přijal pověření od určité osoby, aby byl přítomen na jejím místě, aby jednal místo ní, protože ten, koho představuje, je při konkrétní akci nepřítomen. Ptáme se: Představuje kněz Pána tímto způsobem? Odpovídáme, že ne, protože Kristus není v církvi nikdy nepřítomný, církev je jeho živé tělo a on je Hlavou církve, je v ní přítomen

a působí v ní. Kristus nikdy není nepřítomný, je dokonce přítomen způsobem zcela nezávislým na prostoru a času díky události zmrtvýchvstání, o které rozjímáme zvláštním způsobem v tomto velikonočním období.

Když tedy kněz jedná in persona Christi Capitis a představuje Pána, nejedná ve jménu nepřítomného, nýbrž v samotné osobě zmrtvýchvstalého Krista, který se zpřítomňuje svým účinným působením. Reálně koná a uskutečňuje to, co by kněz sám nemohl učinit: proměňovat víno a chléb, aby byly skutečnou přítomností Pána, odpouš-

tět hříchy. Pán zpřítomňuje své vlastní konání v osobě, která vykonává tato gesta. Tyto tři kněžské úkoly – které tradice označila v různých výrazech pro Pánovo poslání: učit, posvěcovat a vést – jsou ve svém rozlišení a ve své hluboké jednotě označením této účinné přítomnosti. Jsou to tři úkony zmrtvýchvstalého Krista, téhož Krista, který dnes v církvi a ve světě učí, a tak vytváří víru, sjednocuje svůj lid, zpřítomňuje pravdu a utváří reálné společenství univerzální církve; posvěcuje a vede.

Učit podle příkladu Učitele

Prvním úkolem, o kterém bych chtěl mluvit, je munus docendi – poslání vyučovat. Dnes při velké nezbytnosti výchovy se jeví munus docendi církve uskutečňovaný konkrétně skrze službu každého kněze jako obzvláště důležitý. Žijeme ve velkém zmatku, pokud jde o základní rozhodování v našem životě a o otázky, co je to svět, odkud pochází, kam jdeme, co máme dělat, abychom konali dobro, jak máme žít, jaké jsou příslušné reálné hodnoty. Ve vztahu k tomu všemu existuje mnoho protikladných filosofii, které se rodí a mizí, vytvářejí zmatek v základních rozhodnutích, jak máme žít, protože vlastně už ani nevíme, jak a k čemu jsme stvořeni a kam jdeme. V této situaci se realizuje slovo Pána, který měl soucit se zástupy, protože byli jako ovce bez pastýře (srov. Mk 6,34). Pán to konstatoval, když viděl tisíce osob, které ho následovaly na poušť, v rozmanitosti proudů času už nevěděly, jaký je správný smysl Písma, co říká Bůh. Pán pohnut soucitem vysvětloval Boží slovo: On sám je Boží slovo, světlo, kterým je v tomto našem světě sám Kristus. Kněz tedy neučí vlastními myšlenkami, filosofií, kterou si sám vytvořil, našel nebo se mu zalíbila; kněz nemluví za sebe, nemluví pro sebe, aby si vytvořil obdivovatele nebo vlastní stranu;

Pokračování na str. 12

Vstupujeme do měsíce, který katoličtí křesťané již před staletími jako nejkrásnější měsíc roku darovali a zasvětili zvláštním způsobem Panně Marii.

Žijeme však v době, kdy se kromě podnětů povzbuzujících k prohloubení mariánské úcty setkáváme i s hlasy, které vyslovují obavy, aby tato úcta k Matce nezastínila a neochudila potřebnou úctu k jejímu Synu, jedinému Spasiteli a Prostředníku. Jak se vyhnout takovému údajnému nebezpečí? Jedna z možností by mohla být tato: Otočme známou cestu „skrze Marii k Ježíši“ a pokusme se vydat skrze Ježíše k Marii.

Jak se modlíme ve vyznání víry, Boží Syn je „Bůh z Boha, světlo ze světla, pravý Bůh z pravého Boha, skrze něhož všechno bylo stvořeno“. Ze všeho, co bylo takto stvořeno, k tomu nejkrásnějšímu a nejvznešenějšímu patří mateřství. Co je na něm tak krásného? Je to Bohem darovaná cesta vzniku nového lidského života a vývoje jedinečného a neopakovatelného jedince, který se uskutečňuje ve vztahu matka – dítě a v němž je nejvýraznější a dynamickým způsobem obsa-

žen právě onen „Boží obraz“, který Bůh sdílí s člověkem.

Není to dávno, co jsme ve Světle přinesli výklad Christy Meves o tom, jak geniálně pro-

Editorial

myslel Stvořitel proces lidského zrození a zrání, jak do nejmenších podrobností připravil a pracoval úchvatnou koordinaci biologických i psychických procesů a interakcí v úchvatné synchronizaci pudů a hormonálních vlivů jak u matky, tak u jejího dítěte. Tak jako květ stromu je důmyslně uzpůsoben k tomu, aby přivábil včelu, která instinktivně vnímá v květu, jeho tvaru, barvě i vůni nabídku sladkého daru a při jeho vyhledávání prokáže květu a stromu vzácnou službu opylením květu, podobně je tomu i u dítěte a matky. Oba jsou „naladěni“ tak, že v postupujícím procesu vývoje působí na sebe svou přitažlivostí a vzájemným uspokojováním tužeb si prokazují neocenitelné služby, které umožňují probuzení, vznik a ukládání jednotlivých stop lidství do vzácné a neopakovatelné mozaiky osobnosti rozvíjejícího se lidského jedince.

Nebeský Otec sám nejvyšším způsobem vyzvedl a vyznamenal vznešenou krásu a geniální důmysl tohoto posvátného procesu, v němž dává tvorů účast na díle stvoření, když i pro svého Syna zvolil k jeho příchodu na svět právě tuto cestu, kterou mu připravil v Mariině panenském mateřství.

Co jsme my po svém početí až do stádia našeho prvního sebeuvědomění prožívali jen podvědomě a o čem si můžeme jen vyprávět, to všechno Boží Syn prožíval osobně tak říkajíc „při plném vědomí“ a kochal se od okamžiku svého početí s nevýslovnou rozkoší ze své nejkrásnější a nejsvětější Matky, v níž sám prožíval uvědoměle a pokorně onen obdivuhodný proces formování svého lidství v jeho biologické i psychické oblasti. V celých lidských dějinách se tento geniálně stvořený proces vztahu matka – dítě uskutečnil nejdokonalejším způsobem právě ve vztahu Maria – Ježíš. Všechno to nejkrásnější, nejšťastnější a nejbláženější, co Ježíš na zemi prožil, je spojeno právě s jeho Matkou Marií, nejčistší a nekrásnější ze všech matek, která nejdokonaleji naplni-

Pokračování na str. 13

Nové přikázání

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Milujte se navzájem.

Apoštol Jan tě dnes zavede do večera-
dla ve chvíli, kdy jeden ze Dvanácti chvat-
ně opouští hodovní síň. Jeho odchod je kli-
čovým okamžikem v průběhu této večere.
Vzdálil se ten, o němž Pán prohlásil: *Je-
den z vás mě zradí.*⁽¹⁾ Při pomyšlení na jeho
osud se však Ježíš neubrání silnému vzru-
šení. I jemu umyl nohy s pokorou a láskou
a loučí se s ním gestem, jakým hostitel pro-
kazuje poctu vzácnému hostu: vložil mu sám
do úst namočené sousto. Jak to, že Jidáš už
nic z toho nechápe a zůstává tak chladným?
Nevnímá toto Ježíšovo chování jako zjevné
projevy Boží lásky, protože již *vstoupil do ně-
ho satan*⁽²⁾. Dobře si uvědom, jakou to ces-
tou ďábel znovu proniká do blízkosti Božího
Syna. Nyní s Jidášem odchází, ale jen pro-
to, aby se záhy vrátil.

Jidášovým odchodem je definitivně roz-
hodnuto o průběhu a rychlém spádu dalších
událostí. *Děti, už jen krátký čas jsem s vámi.*
Zbývá znovu vyslovit a zopakovat to nejdů-
ležitější. *Nyní je Syn člověka oslaven a Bůh je*
oslaven v něm. Syn člověka je oslaven posluš-
ností, kterou osvědčuje Otcí, když se pro spá-
su člověka vydává do rukou hříšníků, a Bůh
je oslaven láskou, s jakou neváhá obětovat
svého jediného Syna, aby mohl člověku vrá-
tit věčný život a své věčné přátelství.

Adamovo provinění nás vzdálilo od Ot-
ce a Stvořitele. Bůh sám se však nyní k nám
vrací a ukazuje svou novou tvář, tvář milo-
srdné lásky. Abychom měli jasně před očima,
v čem se můžeme a máme podobat Bohu,
i když nás nekonečně přesahuje, přišel
jeho Syn mezi nás, žil s námi a *byl nám po-
doben ve všem kromě hříchu.* To, co nám
takto dává o sobě poznat, zásadně ovlivnu-
je i naše postavení, protože nás stvořil, aby-
chom byli jeho obrazem. To, co *bylo řečeno*
predkům⁽³⁾, už nyní nepostačí. K dosavadnímu
Hospodinovu slovu a zákonu přistupu-
je něco mnohem většího: je to Pánovo *nové*
přikázání, které ohlašuje nikoliv za hromu
a blesku a hlasu polnice, nýbrž v prostředí
hostiny lásky.⁽⁴⁾

Jak nesmírně Pánu záleží na tom, abys
plně přijal jeho nové přikázání, dává naje-
vo i tím, že se ve své řeči na rozloučenou,
která představuje jeho svatou vůli, k tomu-
to přikázání opakovaně vrací⁽⁵⁾: **Nové** není
toto přikázání v tom, že se máme milovat.
Nové je v tom, **jak velice** se máme milovat.

Jde o novou kvalitu lásky, o její znovuzroze-
ní podle původního Božího plánu, který člo-
věk pošlapal. Bůh přišel mezi nás, aby nás
osobně novým, božsky velkorysým způso-
bem vrátil opět k tomu, k čemu jsme byli
stvořeni: abychom mírou své lásky byli sku-
tečným obrazem Boha.

Když říká Ježíš apoštolům: *Milujte se na-
vzájem, jako já jsem miloval vás*, netuší ještě
jeho přátelé, jak dramatickou a přímo tra-
gickou podobu nabude zakrátko tento jeho
příklad. Ježíšova představa lásky nekonečně
přesahuje všechno to, co si svět pod tímto slo-
vem představuje: jde mu o nejvyšší, božskou
a obětí posvěcenou formu lásky. Je tedy ne-
zbytné, abys měl živě na mysli, jak a v čem ti
Ježíš svou lásku ukazuje. Již sám jeho nejvyš-
ší pokorný příchod mezi nás je podstatou jeho
strhujícího příkladu. Jen uvaž, odkud a kam
sestoupil: *Nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu,*
*ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe podo-
bu služebníka a stal se jedním z nás.*⁽⁶⁾ Tvoje
láska bude skutečnou láskou teprve tehdy,
když se zřekneš sebe sama. *Syn člověka ne-
přišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil.*⁽⁷⁾ Již
v Ježíšově veřejném životě vidíš příklad do-
konalého sebeobětování a bezvýhradného
sebedarování. Tvůj Pán se na tomto světě
nijak „nezařídil“, *lišky mají doupat a ptáci*
nebeští hnízda, ale Syn člověka nemá, kam by
hlavu položil.⁽⁸⁾ Ježíš nemá zalíbení sám v so-
bě⁽⁹⁾. Všechn svůj čas naplnil tím, že rozdáv-
val sám sebe, když *procházel všechna města,*
*hlásal radostnou zvěst a uzdravoval mezi li-
dem každou nemoc.*⁽¹⁰⁾

Je to láska, která tak hluboce cítí s člo-
věkem, že se nestydí za své slzy⁽¹¹⁾, láska, kte-
rá pokorně a nezištně slouží a umývá učed-
níkům nohy⁽¹²⁾; láska, která se nezastaví ani
před pocitem úplné marnosti, jak to vidíš
ve chvíli, když zaplakal nad Jeruzalémem
a když se chvěl úzkostí v noci v zahradě⁽¹³⁾;
láska, která odpouští i vlastním vrahům a pro-
sí za své katany⁽¹⁴⁾; láska, která přijímá úplné
zneuznání a nebrání se ani výsměchu, když
slyší rouhání – *Zachraň sám sebe, jsi-li Syn*
*Boží, sestup z kříže! Jiným pomáhal, sám so-
bě pomoci nemůže*⁽¹⁵⁾; láska, která *položí ži-
vot za své přátele*⁽¹⁶⁾, a přítelem nazývá i to-
ho, který ho zaprodal⁽¹⁷⁾. Toto všechno pak
výsostně a trvale uchovává ve svátostném
eucharistickém sebedarování.

Tak Bůh miloval svět, že nejen sestoupil
k člověku, aby mu tak ukázal lidsky blízkou
podobu své božské tváře, ale *projevil lásku*
až do krajnosti⁽¹⁸⁾ a v zárazku lásky vstupu-
je do člověka, když se mu dává za pokrm.
V bezbranných způsobách chleba a vína vy-
dává člověku sám sebe, své tělo i krev, své

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 14,21b–27

Pavel a Barnabáš se vrátili do Lystry, Ikó-
nia a do Antiochie. Utrvovali tam učední-
ky a povzbuzovali je, aby byli ve víře vytrva-
lí, protože do Božího království vejdem jen
tehdy, když hodně vytrpíme. V jednotlivých
církvech obcí jim po modlitbě a postu
ustanovili starší a poručili je Pánu, v kterého
uvěřili. Potom prošli Pisídií a Pamfýlií a hlá-
sali slovo Páně v Perge. Pak odešli do Atálie.
Odtamtud odlpuli lodí do Antiochie, kde by-
li kdysi doporučení milostí Boží k dílu, které
teď ukončili. Když tam přišli, svolali církevní
obec a vypravovali, co všechno Bůh s nimi
vykonal a jak otevřel bránu k víře pohanům.

2. čtení – Zj 21,1–5a

Já, Jan, viděl jsem nová nebesa a novou zemi
– dřívější nebesa a dřívější země zmizely, ani
moře už není. A uviděl jsem svaté město, no-
vý Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha;
bylo vystrojeno jako nevěsta okrášlená pro své-
ho ženicha. A uslyšel jsem od trůnu mohutný
hlas: „Hle – Boží stan mezi lidmi! Bůh bude
s nimi přebývat; oni budou jeho lidem, a on
– Bůh s nimi – bude jejich Bohem. On jim se-
tře každou slzu z očí: nebude už smrt ani zá-
rmutek, nářek ani bolest už nebude, protože
co dříve bylo, pominulo.“ A ten, který seděl
na trůně, řekl: „Hle – všechno tvořím nové!“

Evangelium – Jan 13,31–33a,34–35

Když Jidáš odešel, Ježíš řekl: „Nyní je osla-
ven Syn člověka a Bůh je oslaven v něm. Je-
li Bůh v něm oslaven, oslaví Bůh i jeho v so-
bě; ano, hned ho oslaví. Dítky, jen krátký čas
jsem s vámi. Nové přikázání vám dávám: Mi-
lujte se navzájem; jak jsem já miloval vás, tak
se navzájem milujte vy. Podle toho všichni
poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít
lásku k sobě navzájem.“

lidství i své božství. *Který Bůh je tak veliký
jako Bůh náš?*⁽¹⁹⁾

Taková má být tvoje láska, aby všichni
zřetelně poznali, že jsi Pánův učedník. Zdá
se ti toto rozlišovací znamení příliš bolest-
né? *Abychom vešli do Božího království, je za-
potřebí mnoho vytrpět.*

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Jan 13,21; ⁽²⁾ Jan 13,27; ⁽³⁾ Mt 5,21;

⁽⁴⁾ srov. Ex 19,16; ⁽⁵⁾ Jan 13,34; 15,21;

⁽⁶⁾ Flp 2,6–7; ⁽⁷⁾ Mt 20,28; ⁽⁸⁾ Lk 9,58;

⁽⁹⁾ Řím 15,3; ⁽¹⁰⁾ Mt 4,23; ⁽¹¹⁾ Jan 11,35;

⁽¹²⁾ srov. Jan 13,1–11; ⁽¹³⁾ srov. Mt 23,37; 26,37n;

⁽¹⁴⁾ srov. Lk 23,34; ⁽¹⁵⁾ Mt 27,40,42; ⁽¹⁶⁾ Jan 15,13;

⁽¹⁷⁾ srov. Mt 26,50; ⁽¹⁸⁾ Jan 13,1; ⁽¹⁹⁾ Ž 77,14

GALERIE SVATÝCH KNĚŽÍ

Svatý Teofan Vénard

„Četla jsem životopisy několika misionářů. Mezi jinými jsem četla životopis Teofana Vénarda, který mě tak zaujal a dojal, že to nejsem schopná vyslovit.“ Tak se vyjádřila svatá Terezie z Lisieux 19. března 1897. O něco později prozradila sestřím důvod, pro který si tak oblíbila tohoto světce: „Teofan Vénard se mi líbí více než svatý Alois z Gonzagy, protože život Aloise je mimořádný, zatímco Teofanův je naprosto banální.“ Dala pak: „Můj život se podobá jeho. On uměl ještě lépe žít moji cestu duchovního dětství.“

Teofan se narodil 21. listopadu 1829 o svátku Představení Panny Marie v chrámě v Saint-Loup-sur-Thouet (diecéze Poitiers). Byl pokřtěn tentýž den a dostal jméno Jan Teofan, ale zachoval si jen ono Teofan, což znamená „zjevení Boha“. Jeho rodiče byli horliví katolíci. Dva roky před ním se jim narodila malá Melánie, která byla radostí celé rodiny. Později ještě přišli Jindřich a Eusebius.

Když se Teofan stal ministrem, sledoval s určitou závistí u oltáře kněze, který ho pokřtil. Matka mu vysvětlila význam mše svaté a kněžství. Ale volání Ježíše Krista „Následuj mě!“ se ozvalo silněji v jeho devíti letech o samotě na kopečku Bel Air, kam chodil pást kozu a četl si přitom „Ročenku Propagace víry“, časopis, který přinášel zprávy o působení misionářů. Jednoho dne se dočetl, jak skončil svůj život otec Cornay, který pocházel z diecéze Poitiers, odešel do misíí a byl popraven pro víru v Tonkinu (nyní Vietnam) v roce 1837. Teofan zvolal: „Já chci také jít do Tonkina! I já chci umřít jako mučedník!“ Jeho rozhodnutí bylo pevné!

Choval to v sobě jako tajemství a žádal otce, aby mohl jít na studia. V roce 1841 vstupu-

je do konviktu v Doué, 50 km od Saint-Loup. Odloučení od rodiny, kterou něžně miloval, mu působilo trýzeň. Brzy se vyznamenal jako první ve třídě. Ke spolužákům byl často uštěpačný, popudlivý a násilnický, vztekal se kvůli kdejaké maličkosti. Jako všichni chlapi jeho věku měl své klady a zápory, ale v této době byly výtky častější než pochvaly. Osvícen Boží milostí pochopil, že ničeho nedosahujeme bez úsilí ani bez modlitby. Tak napsal své starší sestře Melánii: „Udělal jsem rozhodnutí, o kterém tě chci informovat: Budu se modlit každý týden růženec.“ A krok za krokem s přispěním modliteb k Panně Marii dosahuje změny ve svém chování.

K prvnímu svatému přijímání přistoupil 28. dubna 1842. Byl to pro něho nebeský den. Pravda víry opevňuje jeho duši a pomáhá mu přijmout bez slabosti těžkou zkoušku: úmrtí maminky 11. ledna 1849. Protože nemohl najít útěchu pro tuto bolest, vrhl se do náruče Panny Marie.

„Ať tě nic nezadržuje!“

Začátkem srpna 1847 odchází Teofan z Doué do malého semináře v Montmorillon. Po studiu filosofie vstupuje do semináře v Poitiers, odkud napsal sestře: „Sděluji ti s potěšením, že jeden z našich spolužáků, jáhen, odchází ve čtvrtek do semináře zahraničních misíí v Paříži. Kéž Pán Bůh vede jeho kroky a ať nad ním bdí ctihodný Cornay.“ Tak začíná Teofan připravovat příbuzné na svůj vlastní plán odjet do misíí. Vyžaduje to čas, bystrost a takt. Melánie to pochopila první. Pro otce byla tato oběť příliš obtížná, ale nakonec mu pod silným vlivem víry dává plný souhlas: „Jestliže vidíš, že tě Bůh volá, a o tom nepochybuji, poslechni bez vá-

Sv. Teofan Vénard

hání! Nic ať tě nezadržuje, ani myšlenka, že opouštíš zarmouceného otce.“ Odjezd byl stanoven na 27. února 1851 v devět hodin večer. Po poslední večeři v rodinném kruhu a modlitbě růžence čte několik stránek z Následování Krista, které jsou přiléhavé k dané situaci, pak se modlí večerní modlitbu poznamenanou pláčem celé rodiny. Nakonec žádá otce, aby mu udělil požehnání. S rozchvěním vyslovuje otec slova: „Drahý synu, přijmi požehnání svého otce, který tě zasvěcuje Pánu. Buď požehnan v jménu Otce i Syna i Duchu Svatého. Amen.“ Když nastala hodina odjezdu, budoucí misionář, který věděl, že už svou rodinu nikdy neuvidí, objal je všechny naposled, vyšel z domu a nastoupil do povozu. Hloubka jeho utrpení vysvítá z dopisu, který později napsal jednomu příteli knězi: „Bůh mě podíral v posledních okamžicích rodinného života, a právě ty mi učinil sladkými a milými. Nicméně bylo dobré, že byly krátké. Emoce přeplnily mou duši...“

V březnu 1851 vstupuje do semináře pro zahraniční misie v Paříži. 26. dubna 1852 posílá rodině krátký dopis: „Tato zpráva nesmí počkat ani jeden den: na Trojici budu knězem!“ Ale hned nato onemocní paratyfem. Nověna k Nejsvětější Panně zřejmá nebezpečí a on se rychle

uzdraví. Ale po celý další život bude poznamenán chatrným zdravím.

5. června přijímá kněžské svěcení ve věku 22 let. Svou první mši svatou slaví u Panny Marie Vítězné, ale ze Saint-Loup nepřijede nikdo. Oběť byla přinesena jednou provždy. Nyní se jeho nejvroucnější tužby obracejí k Tonchinu: „Misie v Tonkinu je nejvyhledávanější, protože nabízí nejkratší cestu do nebe... Ó, kdybych také byl jednou povolán, abych prolil krev na svědectví víry!“ V září 1852 slaví poslední mši svatou ve Francii a pak odjíždí na misie do Číny, jak si přejí představení.

Neztrácejme čas!

Po několikaměsíční cestě se objeví na obzoru čínské pobřeží. 19. března 1853 se misionáři vylodí na ostrově Hong Kong. Teofan nezná ještě své definitivní určení, ale protože byl poslán do Číny, začíná se učit čínsky. Studium je namáhavé, klima a vedro oslabují vážně jeho zdraví a je nucen ulehnout. „Mladý otec Vénard“, jak mu říkají, je stále velmi veselý! Všichni kolem ho mají rádi. Ale hlavním zaměstnáním těchto Kristových apoštolů je hlásání evangelia. Je zde Čína, a tam čekají duše na světlo katolické víry. Teofan je zapálen stejnou horlivostí pro spásu duší, jaká povzbuzovala Terezičku, když psala 14. července 1889 sestře Celině: „Celinno, v těch několika okamžicích, které nám zbývají, neztrácejme čas, zachraňujme duše, které padají do záhuby jako vločky sněhu, zatímco Ježíš pláče.“

Teofan vyjadřuje své velké obavy P. Dalletovi, svému příteli: „Bude třeba, aby matka Čína a její dcery Korea, Japonsko a Kočincína padly na kolena před Kristem.“ Ale nedělá si iluze: „Misijní úkol mi připadá velmi obtížný, nyní, když ho vidím zblízka... Doufám, že v okamžiku, kdy bude třeba vyrazit, pomůže Boží síla mé slabosti a světlo jeho milosti mé nezkušenosti.“

NOVÝ NÁRODNÍ HRDINA

Švýcarský poštovní zaměstnanec Emanuel N. byl po deseti letech službě propuštěn z práce, protože odmítl roznášet pornografický časopis Sex-Flyer. Také odmítl roznášet prospekty jedné sekty, která propaguje potraty. Postižený se proti rozhodnutí brání tvrzením, že před deseti lety se takové materiály nedistribovaly, ale od té doby poklesla silně morální úroveň společnosti.

KŘESŤANSKÉ MATKY ZA MŘÍŽEMI

V Salzkotten v Německu se ocitly ve vězení dvě křesťanské matky, které nedovolily dětem účast na divadelním představení „sexuální osvěty“ *Moje tělo patří mně*, které podle názoru matek uráží stud a demoralizuje děti. Matky byly odsouzeny k finanční pokutě, kterou odmítly zaplatit, a ocitly se ve vynuocovací vazbě.

Kath-net

Zatímco se připravuje na odjezd do Číny, dostane dopis z Paříže, který mu sděluje: „Přidělujeme vás do Tonkinu.“ Je to pro něho nevýslovná radost: „Obdržel jsem lístek na cestu do Tonkina... Půjdu do části zvané Západní Tonkin. Tam podstoupil mučednickou smrt ctihodný Karel Cornay... Jedná se o oblast, kde je pronásledování neaktivnější, je zde vypsána odměna za každou hlavu misionáře, a pokud zde některého dopadnou, bez okolků ho popraví stětím.“

26. května 1854 opouští Teofan Hong Kong a 13. června dorazí do Vinh-Tri, střediska vikariátu západního Tonkinu. Vrhne se do náruče apoštolského vikáře Mons. Retorda a 22 měsíců po odjezdu z Paříže začíná svůj misijní apoštolát. Vinh-Tri je zcela křesťanská obec již sto let. Misionáři jsou zde vítáni díky shovívavosti vícekrát Hunga. Tento vládce, tchán císaře Tu-Duca, chrání křesťany ve své provincii, protože byl uzdraven z oční choroby jedním tonchinským seminaristou. Seminář a různé instituce se rozvíjejí a netrpí žádnými útoky.

Navzdory všemu, ať žije radost!

Monsignore Retord si díky svým vynikajícím kvalitám a svým ctnostem získal velkou úctu některých podřízených mandarinů. Když přišel do Tonkinu v době krutého pronásledování, žil několik měsíců ve skrýších, aniž by ztrácel příslovečný humor. Když se stal biskupem, projevil svou apoštolskou horlivost v celé diecézi. Jeho biskupské heslo: „Opojte mě Křížem“ je vyváženo jiným, velmi důvěrným mottem, které používá k povzbuzení misionářů v obzvláště tíživých situacích: „Navzdory všemu, ať žije radost!“ Viděl umírat v bídě a trýznění velký počet svých kněží, ale sám nebyl mučen. Napsal: „Rmoutí mě, že nemám s vámi podíl.“

Biskup záhy ocenil kvality mladého otce Vénarda. Vese-

lost nového příchozího, který se směje a velmi rád zpívá, odpovídá dokonale jeho mentalitě. Teofan, který se musí naučit místní řeč, se tomu věnuje s takovým úsilím, že záhy může vietnamsky kázat. Všechno se mu na Tonkinu líbí, a to mu usnadňuje adaptaci. Bohužel místní strava působí jeho žaludku mnoho trápení. Ale co na tom! Nicméně jeho zdraví mu dělá starosti. Onemocní a přes všechnu péči je brzy nutné udělit mu poslední pomazání. Je zahájena nověna ze jeho uzdravení. Již od prvních modliteb se nemocný uzdravuje. Za krátkou dobu se dává do díla: křty, kázání, zpovědi.

Relativní klid v misii v Tonkinu netrvá dlouho. Centrální vláda vybízí mandarinů, aby zahájili hon na kněze. Otcové Castex a Vénard se skrývají ve vesnici But-Dong, kde je přijala komunita vietnamských sester Milovnice Kříže, které dosud nezažily žádné útoky. Je zde možno alespoň sloužit mši svatou a pokračovat tak v misijní činnosti přinejmenším modlitbou.

Sestry v But-Dong bez zvláštního hábitu pracují na poli, procházejí vesnicemi a prodávají léky, a to jim umožňuje vstup do pohanských domů. Aby se vyhnuli slídění mandarinů, skrývají se dva kněží mezi dvěma přepážkami a čekají, až nebezpečí pomine. Po několika dnech opouštějí But-Dong a během několika týdnů mění šestkrát útočiště. Při tomto putování se P. Teofan roznemůže. Pohybuje se s velkou

námahou. Dostaví se tak silné astma, že jeho druh se bojí, aby nezemřel v komůrce bez vzduchu. Mons. Retord je nyní ve Vinh-Tri. Tam se může Teofan léčit. Dorazí tam na dně člunu, sotva popadá dechu, dusí se, ale neztrácí úsměv. Přijímá znovu poslední svátosti, ale nedělá si iluze: „Při životě mě drží jen chlup. Ať žije radost!“ Avšak svěží podzim ho trochu postaví na nohy.

Jen utrpení obrodí duše

Protože taková je Boží vůle, Teofan oběnuje své vlastní utrpení a zdánlivou nemohoucnost za věčnou spásu duší. „Jen utrpení může obrodit duše pro Ježíše,“ napíše svatá Terezie své sestře Celině. Její sympatie k misionáři z Tonkinu je pochopitelná.

V zimních měsících nabude Teofan dosti sil, a tak se Mons. Retord rozhodne vzít ho s sebou na svou pastorační okružní cestu. Navštěvují farnosti jednu za druhou. Misionáři kážou, zpovídají, posluhují svátostmi, smiřují s Bohem ty, kteří klesli, povzbuzují všechny věřící, aby dělali pokroky. „Nebylo nic horoucnějšího a výmluvnějšího, než když kázal o Panně Marii, kterou evidentně miloval synovskou láskou,“ dosvědčil pater Thinh v procesu blahorečení.

Ale období dešťů 1856 způsobí novou nemoc: je to tuberkulóza, která dává tušit jeho brzkou smrt. Ztrápený biskup, který si už neví rady, dovolí, aby Teofan podstoupil velmi bolestivou operaci čínské medicíny: na přesně

určených místech těla nemocného je třeba spálit kuličky z léčivých bylin. Během bolestivého procesu Teofan tiskne oběma rukama kříž a nedovolí uniknout ani jednomu vzdechu. Nemoc brzy ustoupí. Jeho naléhavá modlitba „Mít dostatek sil k hlásání evangelia“ je vyslyšena. Zahájí život aktivního misionáře, který trvá asi tři roky, až do uvěznění. Biskup podává svědectví: „Řekl jsem, že jeho horlivost byla bezmezná. I když měl nejslabší zdraví ze všech misionářů vikariátu, pracoval tak jako druzí, trávil ve zpovědnici často čas až do půlnoci, někdy dokonce celou noc. Jeho důvěra v Boha, která ho činila horlivým v každé činnosti, neznala hranic.“

Rok milosti

Po období relativního klidu se císař Tu-Duc rozhodl „zničit Ježíšovo náboženství“ a v roce 1859 bylo obnoveno kruté pronásledování. Nový edikt potvrdil trest smrti pro všechny kněze, sliboval milost těm, kteří se zřeknou víry, a vyhlášoval sankce pro všechny mandarinů, kteří budou ke křesťanům shovívaví. Teofan je vnitřně přesvědčen, že rok 1860 bude rokem jeho uvěznění a že mu Bůh dopřeje milost mučednické smrti. Biskup mu dovolí, aby se nabídl Bohu jako oběť za církve v Tonkinu. Ze synovské lásky k Panně Marii zasvětil se jí Teofan podle Ludvíka Marii Grigniona z Monfortu a svěří všechno do jejích rukou. Tak je vyzbrojen pro poslední boj. Skrývá se u jedné vdovy v Can, ale její bratranec ho udá, a tak je 30. listopadu 1860 zatčen. Strnou z něho šaty a odvedou ho svázaného, zatímco on se ustavičně modlí a připravuje na mučednictví.

Dopraví ho do pevnosti v Hanoji. Vyslýchá ho osobně vicekrál. Pak dá příkaz: postavit mu prostornější klec se sítí proti moskytům, na zem dát rohož, ukovat pro kněze co nejlehčí řetěz a bdít, aby byl vězeň přiměřeně živěn. Je fakt, že při výslechu

zanechal Pater Teofan ten nejlepší dojem a dostane se mu tedy lepšího zacházení.

Katechista Kang, který byl zatčen spolu s ním, není od něho oddělen. Díky ochotě jednoho z vojáků získá papír, pero a inkoust. Teofan píše spolubratřím a své rodině. „Jestliže obdržím milost mučednictví, budu pamatovat především na vás. Na shledanou v nebi! Uvidíme se nahore!“ Ví, že jeho otec před patnácti měsíci zemřel.

Konečný soud se koná v Hannoji. Vstupuje do soudní síně a je mu prokázána čest, že není bičován. Vyšetřovatelé a různí soudci směšují náboženské skutečnosti s politickými a pokoušejí se učinit misionáře odpovědným za bombardování pobřeží francouzsko-španělskou flotilou a za rozbroje vyprovokované v císařské manéži. Teofan jednoduše odmítá taková nařčení a pomluvy a vrací záležitost na správnou půdu. Přišel do Tonkinu hlásat Ježíšovo náboženství. Dají mu do rukou kříž. „Šlápni na kříž a nebudeš odsouzen k smrti,“ říká mu vícekrát. Misionář s úctou pozvedne kříž, pak ho dlouze líbá a prohlásí silným hlasem: „Cože? Hlásal jsem až dodnes náboženství kříže. Jak můžete chtít, abych ho zradil? Necením si života na tomto světě tak, abych si ho chtěl zachovat za cenu odpadnutí!“ Vícekrát pronáší tento rozsudek: „Evropský kněz Vin, jehož jméno je »Véna«, je odsouzen pro slepotu svého srdce a ztvrzelost svého ducha bez ohledu na další důvody: bude mu useknuta hlava, tři dny bude vystaven a pak vhozen do řeky.“ Termín popravy není určen.

Definitivní ortel musí podepsat císař. V pondělí 17. prosince je vyslán posel do Hué, aby tam zanesl kopii rozsudku. Ale odsouzenému bude oznámen jeho osud jen několik hodin před exekucí 2. února. Nová klec pro Teofana je dlouhá dva metry a široká metr dvacet. Je krásná a vyzdobená. Strážce, které si kněz podmanil svou dobrotou, dovo-

lují mu čas od času opustit klec. Pavel Muin, neochvějný křesťan, který se vloudil do řad policie, ho navštěvuje čtyřikrát i pětkrát denně.

Klidné jezero

„Zatímco větší část lidu mi projevuje sympatie,“ píše P. Teofan své rodině 2. ledna 1861, „někteří na mě útočí a tropí si ze mě posměch.“ Ale návštěvníků ubývá a on může napsat biskupovi: „Moje srdce je jako klidné jezero.“

Až do konce se modlí breviář, což je jediná knížka, která mu zůstala. Teofan vyjadřuje své štěstí tak, že vyzpívá svou naději nebi. Jáhen Men mu zajistí svaté přijímání, které nepozorovaně pronášejí křesťanky. Kněz Think, kterého vyšle biskup, vyslechne Teofanovu zpověď.

Ráno 2. února se vězeň dozví, že bude popraven ještě týž den. Děkuje Bohu a prosí svatou Pannu, aby mu pomáhala až do konce. Pak oblečen do svátečního šatu jde s radostí na popravu za zpěvu Magnificat. Pacholek, který se napil na kuráž, má pěti ranami šavlí useknout mučedníkovi hlavu. Zdá se, že Teofan vstoupil na nebe již po třetí ráno v bezmeznou radost. Toužebné přání jeho duše bylo vyslyšeno.

Příklad Teofana Vénarda, zvláště způsob, jakým přijal mučednictví, byl vzácnou pomocí pro svatou Terezii od Ježíška. Budoucí učitelka církve z něho získala světlo a sílu.

V den jeho svatořečení (19. června 1988) řekl Jan Pavel II. francouzským poutníkům: „Svatá Terezie od Dítěte Ježíše žila v důvěrném vztahu k svatému Teofanu Vénardovi, jehož obrázek držela v okamžiku agonie. Našla svou vlastní duchovní zkušenost v jednom dopise Teofana na rozloučenou: »Nedůvěřuji svým silám, ale síle toho, který přemohl moc pekla a světa skrze Kříž.«“

Pramen: Kongregace pro klérus k Roku kněží

Přeložil -lš-

Louisa a Dr. Karl-Heinz Fleckensteinovi, archeologové, průvodci a misionáři

„Chceme stavět mosty a ne zdi, pomozte nám svými modlitbami. Nezasahujte jednostranně jen pro Palestince nebo Židy. Každý z nich má svým způsobem pravdu.“ Karl-Heinz Fleckenstein přednáší naléhavě hned první den naší cesty po Svaté zemi prosbu všech palestinských křesťanů: „Modlete se za mír ve Svaté zemi!“

Louisa a Karl-Heinz Fleckensteinovi současně prokázali, že jsou budovatelé mostů. Svým manželstvím – ona Palestinka a on Němec – zbudovali již most mezi Východem a Západem. Snášejí už třicet let bouře života.

Jak k tomu došlo? Mladý Karl-Heinz, který se narodil v Krombachu u Aschaffenburgu, složil na přání svého již dříve zemřelého otce tovaryšskou zkoušku pánského krejčího a vůbec netušil, že se ocitne v Izraeli. Po krejčovství studoval teologii a konečně novinářství.

S velkým nadšením přijal místo šéfredaktora časopisu *Nové město* se sídlem v Mnichově. V tu dobu žil v ekumenickém centru křesťanů různých vyznání. Jeho víra byla díky rodičům vzorná. „Že jsem byl již doma dobře katolicky vychován, je dědictví, které je k nezaplacení,“ říká vděčně. Kam jen sahají jeho vzpomínky, jeho vnitřní kompas směřoval vždy k Izraeli.

Seznamovací cesta se záměrem zorganizovat výpravu čtenářů ho zavedla až do chrámu postaveného nad domkem Panny Marie v Nazaretě. V jeskyni Zvěstování cítí zřetelně: Sem se vrátím. Pro výpravu poutníků potřebuje průvodce. Kdo by jim mohl být? Vyprávějí mu o jedné mladé dámě, která nedávno jako jediná palestinská křesťanka mezi samými Židy absolvovala studium průvodkyně, ale

ve současné době je ve Španělsku. Ihned po návratu jí tedy poslal dopis, ve kterém jí popsal svou záležitost.

Tím jsme se dostali k Louisě. Narodila se v Betlémě jako pátá ze sedmi dětí v tradičně katolické rodině podobné všem tammim rodinám, které jsou potomky původní obce založené Kristem. Louisa vypráví se smíchem, že když někdo hledal její matku, nejčastěji ji našel v kostele. I o otci může vyprávět jen to nejlepší: byl to muž plný lidskosti a lásky.

Jako děvče se přestěhovala do Evropy, kde šest let studovala řeči: italsčinu, francouzštinu, angličtinu. Omyly, nepravdy a falešné historiky, které zde slyšela o prvních křesťanech, o Svaté rodině nebo o biblických dějinách Svaté země, potvrdily její přání stát se průvodkyní poutníků ve své zemi. Když se v roce 1973 vrátila do Izraele, byla konfrontována se skutečností, že ve vlasti, kde zatím mluvila jen arabsky, se musí naučit hebrejštinu, aby mohla studovat v Jeruzalémě.

Když se pak snažila dosáhnout přijetí ke studiu jako průvodkyně, byla odmítnuta. „Protože jsi křesťanská Arabka?“ ptám se. „Zřejmě, ale já jsem šla za odpovědnými lidmi a zptala se: Studovala jsem šest let v cizině řeči, jen abych jako křesťanská dívka zde nemohla studovat?“ Louisa se cítí k této úloze ve svém srdci povolána a nedá se odbýt. Chtěla by vodit křesťanské poutníky po Kristových stopách, ukázat jim krásu své země, ale především krásu a pravdu své víry, a tak je přivést blíže k Ježíši. A najednou tam bylo jedno místo. „Jediná arabská křesťanka mezi 50 Židy,“ směje se Louisa.

„Muselo to být obtížné,“ přerušila jsem ji. „Zpočátku to bylo velmi těžké,“ potvrdila, „kdykoliv se v politice něco stalo, všichni se dívali na mne. Ale zůstala jsem vždy klidná. Musíš jen milovat, říkala jsem si. Nemáš žádné nepřátele. Jenom ne soucit se sebou! Láska vítězí nade vším. To byla moje obrana.“ Tato taktika se ukázala jako úspěšná a získala jí velké zkušenosti s kolegy. Dodnes má mezi nimi ty nejlepší přátele. Její muž dodává: „Oni si jí nejen váží, ale milují ji jako malou Arabku,“ a je na ni zřejmě hrdý.

Pro Louisu zůstává zázkem, že mohla získat licenci jako průvodkyně. Po těchto studiích chtěla ještě lépe poznat Kristovy stopy. Proto chtěla proniknout hlouběji do historie jako archeoložka. A tak se stala první ženou na františkánském Jeruzalémském biblickém institutu, kde studovala Starý a Nový zákon a archeologii. Archeologické poznatky ji uchvátily. „Znalostí profesorů z vykopávek jsem prostě musela využít.“ Vyzbrojena mnoha znalostmi začala činnost průvodkyně. Tak vedla např. 50 kněží z Gregoriny a byla 40 dní na cestách s kněžími americké Gonzagovy univerzity.

Jednoho dne v březnu 1981, právě koupila krásnou ikonu Zvěstování, dostala z Německa dopis: požadavek na vedení poutníků z německého časopisu po Svaté zemi. Krátký pohled do kalendáře potvrdil její obavy: Je už zadaná. Ale obraz, který drží v ruce, jí napovídá: „Řekni ano!“ Louisa se diví ještě dnes. „To byla taková síla, že jsem řekla: Ano! Problém s jinou skupinou se snadno vyřešil. Ale moje němčina nebyla dobrá. A to jsem sdělila telefonicky mladému muži, který mi napsal.“ „To není problém, postarám se o kurs němčiny na některé německé univerzitě.“ To byla výborná nabídka pro mladou průvodkyni nadšenou pro cizí jazyky.

A 2. května odváží Karel Louisu z letiště. Aniž ji předtím

Louisa a Dr. Karl-Heinz Fleckensteinoví

viděl, poznal, že je to ona, která vychází z terminálu. „Viš ještě své první slovo?“ ptá se jí muž po 28 letech. „My jsme oba řekli takřka najednou: »My se přece známe!«“ Karl-Heinz se směje: „Od prvního okamžiku jsme věděli, že patříme k sobě.“ Láska na první pohled? Louisa neváhá ani vteřinu: „Ano, to je možno říct.“ Její oči ho hned tak fascinovaly. Ve své knize s autobiografickým podtextem *Expedice Emmauzy* to popisuje velmi romanticky. „Jako dva zářící krystaly v bezedném horském jezeře. Nikdy jsem takové hvězdy v očích neviděl.“

A jak příběh lásky pokračoval? „V době, kdy Louisa dělala kurs, slíbili jsme si manželství.“ Na podzim 1981 přivedl Karl-Heinz skupinu poutníků do Svaté země. Již 14. listopadu v přesvědčení, že nedělá žádnou chybu, zbořil Karl-Heinz v Německu všechny mosty a přestěhoval se do Jeruzaléma. „Pro mne to byl abrahámovský zážitek: vystěhovat se ze země s nemocenským pojištěním, zajištěným starobním důchodem a zaměstnáním...“

Jak napsal Karl-Heinz Fleckenstein v knize *Pojď a viz... Setkání se zemí Bible*: byla to láska na první pohled. A tento pohled dále trvá. Tím myslí na jedné straně svou ženu a současně fascinující zemi, Ježíšovu vlast, která se i jemu rychle stala vlastní.

Zde jsou si oba tak jisti a tak bezpeční, že již 8. prosince, na svátek Neposkvrněného početí, se koná svatba. A kde? V kostele Zvěstování v Nazaretě, v jeskyni Zvěstování. Oddává je Lousin bratr, který je knězem. Svatební cesta vede po svatých místech kolem jezera Genezaretského. Své manželství vložili do rukou Ježíše a jeho Matky.

Oba našli záhy práci v agentuře „Biblické cesty“. On je teolog a ona průvodkyně pro poutnické výpravy. S vědeckostí vypráví: „Bůh nás obdaroval neobyčejnou plností.“ Vedle své činnosti studuje biblickou archeologii a teologii na Jeruzalémském biblickém institutu. Doktorát biblické teologie získává na Lateránské univerzitě v Římě.

Fleckensteinoví se nezabývají jen průvodcovstvím a archeologií. V tom následují blahoslavenou Marii z Abellinu, zakladatelku betlémského Karmelu. Z Božího vnuknutí označila místo (Emmauzy Nikopolis) mezi Jeruzalémem a Jerichem jako ony Emmauzy, kde lámal Ježíš učedníkům chléb po svém zmrtychvstání. Karl-Heinz a Louisa zde začínají s vykopávkami. Výsledek je velmi plodný. Zpřístupnili místo pro poutníky. Je to velkolepý úkol, který obdivujeme i my. Bohužel chybí peníze, aby mohly být uchráněny obdivuhodné mozaiky z 5. a 6. století. Proto po zdokumentování

muselo být všechno zasypáno na ochranu před poškozením.

Zde a na mnoha dalších místech Svaté země se podařilo manželům proměnit pro poutníky mrtvé kameny ve svědky dějin Nového zákona. Tak se staly mozaiky, zobrazení, sloupy a chrámy výmluvnými znameními působení a zmrtychvstání Krista. Díky kompetentnímu živému představení probouzí se minulost názorně a úchvatně k životu. Např. v Kaifášově domě nám předvádí Karl-Heinz scénu z Bible a zpřítomňuje nám moment, kdy Petr zapírá Krista, nebo místo, kde byl Pán spoután na rukou a vhozen do vězení – do cisterny.

Působení obou Fleckensteinových jde za hranice průvodcovství. Je to misie. „Pro nás je nejdůležitější přivést co nejvíce duší k Bohu. Když převezmeme nějakou skupinu, přijímáme ji také do své modlitby. To není žádná práce. Chceme-li vést naše poutníky k Ježíši, musíme se za ně také mnoho modlit, i po skončení cesty. Zůstáváme s nimi spojeni v modlitbě.“ Karl-Heinz dodává: „To není pro nás žádný job. Je to vnitřní úkol.“ Je to také cítit. I když už provázeli stovky skupin, člověk má dojem, jako by vyprávěli poprvé o dívech Svaté země, jak poznamenal jeden účastník. S nezlomným nadšením předávají lidem své vědomosti, své přesvědčení, svou víru a lásku k Svaté zemi dále. A tak se učíme objevovat v této zemi také naši pravlast spolu s lidmi, kteří tady žijí, a především objevujeme samotného Ježíše a jeho poselství. Tak jsme i my nakaženi „jeruzalémským bacilem“, přáním znovu navštívit tuto svatá místa naší víry.

Že se Louisa láskyplným způsobem stará o každý problém účastníků, bylo pro nás záhy samozřejmostí. Tentokrát se jednalo o vypátrání kufru, který se omylem zatoulal na letišti. Za velkého potlesku byl „ztracený syn“ opět uvítán ve skupině.

A když Louisa v tom či onom kostele zazpívala arabsky křesťanskou píseň, jako na Poli pastýřů Tichou noc, slyš stranou všechny jazykové bariéry a byli jsme hluboce dojeti.

Fleckensteinovi mají tři děti. R. 1983 přišla Miriam, 1984 Emanuel a 1985 Alžběta. Poznali jsme nadanou Alžbětu. Skrže ni přijali během války nebeské vnučnutí. Tehdy museli stále s sebou nosit plynové masky a při poplachu se shromáždit v jedné světnici, jejíž okna byla zapечатěna a dveře se zevnitř zalepovaly. „Jednou v noci, když byl vyhlášen poplach, sedmiletá Alžběta přiběhla s polštářem a lahvičkou vody z Lurd, kde jsme byli před rokem. Byla přesvědčena: s vodou se nám nemůže nic stát. Pro nás to bylo vnučnutí z nebe, jako by nám Maria řekla: Nebojte se nic, já jsem s vámi. Od té doby jsme masky nenasazovali a Louisa vyprávěla dětem pohádky a příběhy, takže se děti těšily na poplach, že bude vyprávění.“ Mezitím už mají vnuka od nejstarší dcery Miriam.

Raději než o příhodách z války vypravuje pár o tom, jak jim jejich práce prohlubuje víru: „Je to milost, že zde můžeme žít, protože Svatá země je páté evangelium. Vykopávkami jsme znovu poznali, že nevěříme v nějaký mýtus, nýbrž že Bůh se skutečně v určitém čase stal člověkem, a to v této zemi. Vykopávky naše i druhých jsou souvislý řetěz svědků potvrzujících události, o kterých vypráví Bible. V Kafarnaum je nesporně dům, ve kterém bydlel Petr. Jednotlivá místa Bible nejsou nápady císaře Konstantina nebo svaté Heleny, kteří zde pro své potěšení dali postavit chrám Svatého hrobu. Nikoliv, již prvotní křesťané tato místa střežili a archeologie to znovu potvrzuje. V Emazích jsme např. u hrobu prvních křesťanů našli lampu s monogramem Ježíš z novozákonní doby. To posiluje a potvrzuje naši víru, která je spojena s touto zemí. Co apoštolové prožili s Kristem, to může

me znovu prožít i my ve stopách Ježíšových. Každá nová skupina poutníků, kterou jsme mohli provázet, je novou zkušeností víry, i pro nás je to nová poutní cesta. Někdy se nás ptají: Není to nudné, jezdit pořád na stejná místa? Pro nás je to jako symfonie: napsaná jen na mrtvém papíře, není symfonie zážitkem, ale když zazní, je vždy nová. Tak nám stále znovu zaznívají symfonie svatých míst.“

Při těch slovech myslím na srovnání, které jsem četla v Karlově knize. Tak jako lidé svítí na diamanty vždy novými paprsky, když diamanty prohlížejí, tak je tomu také se Svatou zemí: člověk ji může objevit vždy z jiné strany. Není divu – při třech náboženstvích, dvou národech a mnoha svatých místech.

Umím si představit, že některý čtenář položí otázku, zda stála blízkost manželského partnera nemůže pár rozdělovat. Tuto otázku řeší Karl-Heinz spontánně srdečným smíchem. „K tomu jen jedno slovo: Co Bůh spojil, to nemůže žádná cestovní kancelář rozdělit.“ A dodává: „My to vidíme takto: Kde jsou dva nebo tři stejného jména spolu, tam jsem Já uprostřed nich. Když spolu vedeme nějakou skupinu, bereme ji do svého středu, pak věříme, že On je uprostřed nás. Jak krásné je to, v jeho zemi prožívat obzvláště hluboce jeho přítomnost.“ Ano, to mě přesvědčuje. A mohu jen potvrdit: Mohli jsme zakoušet Ježíše ve svém středu. To je vždy znovu nejdůležitější: prožívat, podle čeho se mají řídit naše priority, náš všední den. Je to jako kompas, který ukazuje cestu.

A kulturní rozdíl mezi vámi? Nebyla to potíž? Po krátkém zamýšlení odpovídá Karel za oba: „V nás se potkaly dvě kultury: Východ a Západ. Co nás spojilo, byla společná láska k Ježíši, která staví mosty mezi kulturami. Nejhlubší základ našeho manželství byl, že jsme chtěli jít vpřed ruku v ruce s Ježíšem. Děláme to už 28 let. Dnes znovu objevujeme,

jak důležité je utvářet své manželství ze svátosti. I naše vědecká práce, dizertace o svátosti manželství, byla výzvou: Miluji svou ženu jako Kristus svou církev? Jsem ochoten dát za ni svůj život v její jiné kultuře a jiném myšlení? Naopak totéž platí pro Louisu. Těžkosti s mentalitou tu jistě jsou. Ale kde je láska uprostřed, všechno ostatní ustupuje.“

A Louisa vypráví o počátcích manželství: Karel byl v prvním roce manželství celé měsíce těžce nemocen. Všechny kosti, ruce a nohy ho strašně bolely. Nemohl se hýbat. V nemocnici v Jeruzalémě nedokázali zjistit příčinu. Byla to tvrdá doba nejen pro pacienta, který byl ve všem odkázán na manželku, ale také pro mladou ženu, která měla najednou bezmocného muže bez vyhlídky na uzdravení. „V té době naše láska vzrostla. Teprve tehdy jsem zjistila, jak velice ho miluji, i když pro mě nic nemohl udělat. Utrpení bylo živná půda, ze které rostla naše láska.“

Karl-Heinz dodal: „Byl to pro mne silný zážitek, jak láskyplně mě ošetřovala, když jsem sám nic nemohl.“ Bohudíky, starý domácí lékař v Betlémě nakonec zjistil příčinu: tzv. maltézskou horečku, kterou přenášejí ovce. Když byla diagnóza jasná, byla jasná a úspěšná také terapie.

„Máte nějaké poselství pro naše čtenáře?“ „Ano, nezapomínejte na křesťany ve Svaté zemi. Uvědomte si, že mír se nedá udělat, jak to zakoušíme již desetiletí, mír je Boží dar. Prosíme vás, modlete se, aby Bůh daroval mír Svaté zemi, ve které se po staletí zjevoval. A přichází nás navštívit. Svatá země má jednu zvláštní milost: je to páté evangelium, které je možno ohmatat, ochutnat, přivonět si. Kdo zde jednou byl, vidí evangelium jinýma očima. Je to jako kousek osobní zkušenosti: to je milost Svaté země.“

Copak zde neprožije každý, kdo sem přichází s otevřeným srdcem, osobní zázrak?“

Z VISION 2000 - 2/2010
přežil -lš-

„Homosexualita je geneticky podmíněna. Homosexuálové se již jako takoví rodí.“

Přes intenzivní vědecká bádání se nepodařilo prokázat genetický původ homosexuality. Ani výzkum chování dvojčat neprokázal dědičný základ. Neil Whitehead, biochemik, shrnuje stav vědeckého výzkumu takto: „Homosexualita není ani vrozená, ani geneticky určená a není nezměnitelná.“ (*My Genes Made Me Do It! A Scientific Look at Sexual Orientation, 1999*)

„Homosexuálové nemohou své chování změnit.“

K tomu jeden citát: „Některí terapeuti zpracovali obšírná písemná svědectví o pozitivních výsledcích terapie homosexuálního založení. Hodnocení léčby nezávadoucího pohlavního sklonu ukazují, že tato léčba je stejně úspěšná jako u obdobných psychologických problémů: u 30 % zaznamenala úplnou změnu a u 30 % zlepšení stavu (*Homosexuality and Hope*). Robert Spitzer, spoluodpovědný za vyškrtnutí homosexuality ze seznamu psychických onemocnění v roce 1973, po vlastním studiu napsal v roce 2000: „Jsem přesvědčen, že mnoho lidí dosáhlo významných úspěchů ve snaze stát se heterosexuálními (...) Začal jsem toto studium jako skeptik. Nyní tvrdím, že této změny je možno dosáhnout.“

„Stejně právo na stejnou lásku.“

Tímto heslem je požadováno státem uznané spojení homosexuálů. V souvislosti s tímto tvrzením je třeba vysvětlit, proč stát vybavil manželství zvláštními právy. Důvod: Protože manželství je privilegované místo plození. Celoživotní spojení muže a ženy je ideálním prostředím pro vývoj dítěte k psychicky zdravému dospívání. Abychom použili hesla homosexuálů: Manželství je prostor správného a přirozeného chování člověka. Slogan „stejně právo na stejnou lásku“ zatemňuje skutečnost a obrací pohled k emo-

Argumenty v homo - debatě

Při prosazování práva na homosexuální svazky a na adopci dětí v těchto svazcích zaznívájí tvrzení, na která je třeba se podívat v pravém světle objektivní skutečnosti, a nikoliv pouhých emocí. Zde jsou některá z nich:

cím, které nemají žádný veřejný význam. Stát zvýhodňuje manželství bez ohledu na citové rozpořazení partnerů.

„Homo-svazek nepoškozuj manželství, oba mohou existovat vedle sebe.“

Uznání homosexuálního svazku bourá pojem manželství, protože zatemňuje jeho podstatu, totiž plodné spojení muže a ženy. Pojem manželství je zde v jádru změněn: stává se z něho spojení libovolných osob s cílem vzájemné výměny sexuálně podněcujícího jednání.

„Církev dovoluje sňatek neplodných osob, nemůže tedy toto právo odepírat homosexuálům.“

V manželství neplodného páru dochází k pohlavnímu styku, který sám o sobě umožňuje plodění, i když z určitých biologických nebo psychologických důvodů k tomuto plodění nedochází. U homosexuálů je jejich sexuální aktivita již ze své podstaty zásadně neplodná.

„Odmítání církve je projevem její nenávisť vůči homosexuálům.“

Křesťané jsou ve všech příslušných církevních vyjádřeních vyzýváni k tomu, aby rozlišovali mezi osobami a jejich konáním. Tak jako každý jiný člověk i homosexuál je člověk, který zasluhuje lásku. Ježíš Kristus zemřel na kříži za všechny a všechny chce zachránit. Právě proto je důležité označit homosexuální jednání za hříšné, aby postižení měli možnost otevřít se svému obrácení. Neláskou by bylo právě to, kdybychom jejich jednání ospravedlňovali.

„Odmítat manželství homosexuálů je diskriminace.“

Manželství je spojení muže a ženy, kteří musí být schopni

pro manželský svazek. Žádné jiné spojení (muž + muž, žena + žena, muž + dítě, žena + dítě, člověk + pes) není manželství. Když na tom trváme, vysvětlujeme, co je to manželství, a není to žádná diskriminace takových svazků, které ze své podstaty nejsou a ani nemohou být manželstvím.

„Homosexuální láska je stejně životná jako každá jiná láska.“

Abychom to mohli posoudit, je dobré poukázat na některé zvláštnosti homosexuálních vztahů: Promiskuita u homosexuálů (zvláště mužů) je vysoce nadprůměrná. Výměna partnerů patří k životnímu stylu. I v relativně stabilních partnerstvích dochází k četným sexuálním vztahům s jinými osobami. Výsledky šetření jsou různé, ale není výjimkou, že homosexuál má více než 100 partnerů, a jsou to často zcela cizí osoby. Důsledkem je, že homosexuálové jsou nadprůměrně postiženi pohlavními chorobami a nemocí AIDS. Tři ze čtyř lesbiček navštěvují terapeuty, homosexuální muži mají velký sklon k sebevraždě, alkoholismu a drogám. Jejich životní aspirace jsou značně redukovány. Děti z homosexuálních párů jsou velmi často vystaveny sexuálnímu zneužití pěstouny

(viz <http://www.exodusglobalalliance.org/ishomosexualityheal-thyp60.php>).

„Uzavřít manželství patří k lidským právům. Nikomu v tom nesmí být zbraňováno.“

To souhlasí, že je lidským právem uzavřít manželství. Ale to platí v tom případě, že se jedná o svazek muže a ženy uzavřený vzhledem k plození potomstva. Jiné formy soužití mají v civilním právu dostatečně zakotvené možnosti k odlišnému právnímu opodstatnění takových vztahů.

„Mezi osobami stejného pohlaví nesmí existovat láska?“

Samozřejmě může, a dokonce má. Ale ta musí ke svým projevům používat přiměřené formy. Taková přátelská láska může využívat i tělesné výrazy náklonnosti, které vyjadřují duševní blízkost těchto osob, např. objetí. Tyto projevy však nesmí být zaměřeny k sexuálnímu vzrušení. To je vyhrazeno pro muže a ženu a má své kořeny v lidské přirozenosti jako průvodní projev při plodění plynoucí z napětí mezi pohlavími. Homosexuální láska je ve své podstatě sebevztážná, jak dokazuje holandský expert Gerard van de Aardweg: „Nejlépe to vystihuje pojem neurotický vztah: ten podněcuje výrazně

egocentrismus, hledání pozornosti místo milování.“

„Není možné bránit homosexuálním párům, aby adoptovaly děti.“

Christl Vonholdt uvádí důležité důvody, které tomu brání: * Každé dítě má právo na otce a matku. Ve struktuře homosexuální „rodiny“ je dítě o toto právo vědomě ochuzeno.

* Dítě, které vyrůstá s vědomím, že rodiče jsou dva muži nebo dvě ženy, je vystaveno manipulaci, pokud jde o jeho vědomí o svém mezipohlavním původu. To pak ovlivňuje negativně vytváření vlastní identity.

* Rozdílnost je pro vývoj mnohem podnětější než shoda. Výzkumy posledních 40 let se shodují v tom, že matka a otec vnášejí do vývoje dítěte pohlavní závislost vyplývající z rozdílnosti. Dítě u homosexuálních partnerů stejného pohlaví je předem zbaveno zdravých vývojových možností.

* Existují výrazné rozdíly v životním stylu homosexuálních a heterosexuálních partnerů. Statistika prokazuje výrazně vyšší promiskuitu u homosexuálně žijících mužů než u mužů ve vztazích otec - matka. To má destruktivní vliv na vývoj pojetí vztahů u dítěte.

* Pro lesbicky žijící ženu je příznačné, že nechce nebo nemůže mít vztah k mužskému pohlaví. To velmi ztěžuje vývoj identity chlapců.

* Pro dívky je otec důležitým činitelem pro vytváření vzoru rolí, jaká je očekávána od muže. Studie prokazují, že dívky vyrůstající bez otce mají problémy ve vytváření vztahu k mužskému pohlaví a dostávají se mnohem častěji do nežádoucího jiného stavu.

* Ve studiích, které tvrdí, že nejsou rozdíly mezi homosexuálním a heterosexuálním rodičovstvím, se vyskytují závažné metodické nedostatky.

Z VISION 2000 - 2/2010

přeložil -lš-

„Vdovin halěr“

Byl jsem právě ve svém pokojíku, když jsem náhle uslyšel, jak někdo nesměle zaklepal na moje okno. Zvedl jsem hlavu od stolu a spatřil jsem vyzáblou a bledou tvář malé Veroniky, která mi ukazovala v dlani tři groše a říkala: „Otče, neodvažuji se prosit, to je všechno, co jsem získala... chtěla bych prosit o mši svatou za obrácení mého tatínka.“ A položila penízky na okno. Ta, která přišla s tak pokornou a dojemnou prosbou, byla nemocná malomocná dívka, která se nedávno znovu narodila vodou svatého křtu. Její otec, zatvrzelý vyznavač falešných bohů a lhářů, byl zcela nevnímavý k modlitbám své dcery, která ho povzbuzovala, aby se obrátil, ale on nechtěl o katolické víře nic slyšet. Když ubohá Veronika viděla, že všechno její úsilí bylo marné a Bůh jako by byl hluchý k jejím vzdechům, nakonec přišla ve svém srdci na myšlenku dát na tento úmysl sloužit mši svatou. Myslela si: „Bůh nemůže odmítnout prosby svého vlastního božského Syna právě v okamžiku, kdy obětuje sám sebe za spásu ubohých hříšníků, a jistě mi dopřeje milost, která mi tak leží na srdci...“

Ale jak to udělat? Byla tak chudobná! Dlouho přemýšlela. Hloubala o svém přání ve své ubohé hlavě, až si připravila plán, jak dosáhnout cíle. Půjde, opřená o svoji hůl, a bude sbírat v lese suché větve a pak je na svých nemocí tak postižených nohou za-

nese na trh, aby někde v nejtemnějším koutě zkusila svou otýpku prodat. Bude na to třeba mnoho času, protože taková otýpka klaců má velmi nepatrnou cenu. Ale bude chodit trpělivě tak dlouho, až si našetří sumu, aby mohla dát na mši svatou.

Všechno si to dobře promyslela, až na nemohoucnost svých vlastních údů. Když několik dní s tak velkou námahou chodila z lesa na trh a zpět, přerušila na chvíli svou práci, aby unaveným a bolavým nohám dopřála trochu odpočinku, povzbuzována touhou, kterou jí diktovala láska dcery k nebohému otci. Ale když chtěla pokračovat, nohy ji zradily a s nesmírnou bolestí se musela dalšího úsilí vzdát. Skličena na jedné straně smutkem, že se musí vzdát tak drahého plánu, a na druhé straně velkou touhou po mši svaté za obrácení tatínka, šla za knězem s plánem, o kterém se zatím neodvážila s nikým mluvit, a nesla s hanbou a strachem svůj halěr tak malý v očích lidí, ale velký v očích Boha a andělů, kteří zapisovali zlatými písmeny do knihy každý její krok a vzdech... Není třeba říkat, že to bylo více než jen ta jedna mše svatá, a aby jí zůstala všechna zásluha a zadostučinění, skončily její penízky v kasičce pro chudé. A Pán, který blahorečil vdovu za její halěr, přijal také její oběť, protože její otec začal navštěvovat katechismus a nakonec byl pokřtěn.

*Missioni cattoliche
19. června 1914*

PAPEŽŮV DŮM ZHANOBNEN

Tri dny před 83. narozeninami Benedikta XVI. zhanobili neznámí pachatelé jeho rodný dům v Marktlu nápisy tak urážlivými, že je není možno citovat. Nápisy byly okamžitě odstraněny. Námětem nápisů byly současné pedofilní skandály. Byl to již druhý případ toho druhu.

FILM O PIU XII.

V Castel Gandolfo zhlédl Benedikt XVI. nový film o Piu XII. Námětem filmu „Pod římským nebem“ jsou akce Pia XII. na ochranu židů během německé okupace Říma od podzimu 1943 do léta 1944. Podle slov papeže byl jeho předchůdce v těžkých dobách „otcem všech“.

Matka mystického Těla Kristova

Závěr encykliky *Mystici Corporis Pia XII.*

Dříve než ukončíme tento list, nemůžeme nevyzvat naléhavě všechny, aby milovali svatou Matku Církve horlivou a činnou láskou. Pro její neporušenost, pro její plodný růst musíme každý den obětovat věčnému Otci naše modlitby, námahy, naše úzkosti, pokud nám skutečně leží na srdci spása celé lidské rodiny vykoupené božskou krví. A zatímco se nebe hrozivě zatahuje a nebezpečí a hrozby doléhají na lidské společenství i samotnou Církev, svěřujeme své osoby a všechno, co nám patří, Otci milosrdenství a prosíme ho: Rač, Pane, shlédnout svým pohledem na tuto svou rodinu, pro kterou se náš Pán Ježíš Kristus vydal do rukou vrahů a podstoupil muka Kříže. (Modlitba Svatého týdne)

Ctihodní bratři, kéž nám pomůže naplnit tato naše otcovská a jistě i vaše přání Panna a Matka Boží, jejíž nejsvětější duše byla božským Duchem Ježíše Krista naplněna více než všechny ostatní duše dohromady: Ona to byla, která jako představitelka celého lidského rodu dala souhlas, aby v ní měl své místo „duchovní sňatek mezi Božím Synem a lidskou přirozeností“ (Sth III, q. 80, a. 1); Ona to byla, která přivedla na svět zdroj všeho nebeského života, Krista Pána, již od mateřského lůna ozdobeného důstojností Hlavy Církve; Ona to byla, která mohla sotva narozeného předložit jako Proroka, Krále a Kněze těm ze židů a pohanů, kteří první přispěchali, aby se Mu poklonili. Kromě toho tento její Jednorozený přijal její mateřskou modlitbu v Káně v Galileji a způsobil obdivuhodný zázrak, pro který v něho jeho učedníci uvěřili (Jan 2,11). Ona to by-

la, která uchráněna každé poskvrny, jak osobní, tak dědičné, a vždy v nejužší jednotě se svým Synem, obětovala Ho věčnému Otci na Golgotě a přinesla tak celopal všech mateřských práv a lásky jako nová Eva za všechny Adamovy děti postižené jeho nešťastným selháním. Tím způsobem Ona, která byla tělesnou matkou naší Hlavy, mohla se stát v duchu matkou všech jeho údů s novým titulem bolesti a slávy. Ona to byla, která pro své nejučinnější prosby dosáhla toho, že Duch božského Vykupitele, již obětovaného na kříži, byl seslán o Letnicích se zázračnými dary právě narozené Církvi. A konečně, jelikož snášela s duší silnou a plnou důvěry své nesmírné bolesti, větší než všech věřících křesťanů, a stala se pravou Královnou mučedníků, „doplnila, co chybí do plnosti Kristových útrap za jeho tělo, kterým je Církev“ (Kol 1,24). Ona měla o mystické Tělo, zrozené ze zraněného Srdce našeho Spasitele, stejnou mateřskou péči a starostlivou lásku, s jakou do jeslí uložila a svým mlékem živila Jezulátko.

Táž nejsvětější Rodička všech Kristových údů (srov. Pius X.: *Ad diem illum*), jejímuž Neposkvrněnému Srdci jsme zasvětili všechny lidi a která nyní v nebi kraluje se svým Synem v zářící slávě s tělem i duší, kéž se přičiní s naléhavostí, aby co nejhojnější milosti se snašely bez ustání na všechny údy mystického Těla od Něho, který je jeho vznešená Hlava. Ona sama se svou vždy přítomnou ochranou jak v minulosti, tak dnes nechtě chrání Církev a skrze ni vyprosí celé lidské rodině od Boha období lepšího pokoje.

Překlad -lš-

Svatý František obrací heretiky (15)

ČTYŘICETIHODINOVÁ

POBOŽNOST V ANNEMASSE - POKRAČOVÁNÍ

Biskup měl z Františkova souhlasu nesmírnou radost, ale záhy ji zkalila skutečnost, že František onemocněl a musel ulehnout. Horečka vážně ohrožovala jeho život a musel nedobrovolně odpočívat téměř pět měsíců.

Zatímco v provincii Chablais velká většina projevovala ochotu vrátit se do katolické církve, v samotném Thononu byla situace opačná. Většina se uzavírala před pravdou a nejruznějším způsobem kladla překážky obrácení. V otci Cherubínovi viděli protestanti velkého protivníka, a byl to skutečně velmi dobrý a výmluvný kazatel se silným hlasem a neúnavný apoštol. Nedal se ničím zastrašit. Vyzýval pastora Vireta tak dlouho k veřejné disputaci, až mu nezbylo, než aby s ním souhlasil. Pastor však odešel z tohoto klání hanebně poražen.

V postní dobu kázal otec Cherubín v Thononu. Jeho hlas byl tak zvučný, že ho bylo slyšet nejen v kostele, ale i v sousedních domech. Protestanti, kteří ještě neměli odvahu jít do kostela na jeho kázání, chodili do těchto domů, aby si ho ze zvědavosti vyslechli. Jeho slova tak postupně pronikala do lidských srdcí. Navíc velmi na ně zapůsobila veřejná disputace, kterou uskutečnil otec Cherubín s pastorem Lignariusem, původem z Německa, který byl profesorem teologie v Ženevě. Pastoři, kteří se několikrát vyhnují takovým setkáním, se nakonec styděli za svoji zbabělost. Domnívali se, že Františkova nepřítomnost jim dává velkou šanci na úspěch. Utkali se s kapucíny 14. března. Předmětem diskuse byla otázka o pravém významu Písma svatého. Jedna i druhá

strana mluvila velmi umírněně. Sekretáři pilně zapisovali náměty i odpovědi. Po několikahodinové diskusi byla rozprava přerušena a odložena na další den. Ale pastor se už neukázal. Cítil se první den natolik poražen, že odejel do Ženevy. Marně ho znovu zvali, ústně i plakáty. Dostal dokonce dopis od samého knížete, ale nic to nepomohlo. Baron d'Avully tedy v tisku oznámil výsledek prvního dne rozpravy.

Tento úspěch tak povzbudil kapucíny i barona, že se rozhodli uspořádat čtyřicetihodinovou pobožnost také v Thononu, podobně jako loni v Annemasse. Biskup napsal papeži a probošt nunciiovi. Otec Cherubín se rozhodl, že celý projekt projedná osobně s biskupem. Cestou do Annecy se zastavil na zámku Sales, aby navštívil Františka, který prodělával rekonvalescenci a čekal na chvíli, kdy se bude moci vypravit do Říma. Františkova nemoc jednak posílila jeho trpělivost a odevzdanost Bohu, jednak ukázala, jak mnoho lásky a úcty chovali k němu biskup, kanovníci i celé město.

Ale v prvních lednových dnech nastoupila recidiva a nemocný se celý týden nacházel v povážlivém stavu mezi životem a smrtí. Františkova matka neodcházela od jeho lůžka ani na chvíli. Přivolaná porada dvou lékařů dospěla k neradostným závěrům. Jeden lékař měl za to, že není naděje na uzdravení a že smrt je otázkou několika dnů, druhý soudil, že jde o nevyléčitelnou chorobu, která bude velmi dlouhá. Pověřili tedy Františkovu matku, aby varovala nemocného, že je třeba se připravit na smrt. Zbožná matka splnila tento úkol s nadlidskou silou.

První pocit, jaký to u Františka vzbudilo, byla litost nad hříchy, které podle jeho názoru náležitě neodčinil. I ta nelehčí provinění mu vyvstávala v paměti a naplňovala jeho duši velkými obavami. Ustavičně opakoval slova Písma svatého, modliteb oficiálních i modlitby vlastního srdce: „*Dimitte me, Domine, ut plagam paululum dolorem meum antequam vadam et non revertar ad terram tenebrarum et opertam mortis caligine. Heu mihi, Domine, quia peccavi nimis in vita mea. Ubi me abscondam a vultu irae tuae? Commissa mea paveo et ante te rubesco.*“ - Dovol mi, Pane, abych trochu oplakal svou bolest. Dříve než odejdu, a nevrátím se, do země temné a pokryté mlhou smrti. Běda mi, Pane, neboť jsem příliš hřešil ve svém životě. Budu mluvit v hořkosti své duše: Kam se skryji před tváří tvého hněvu? Lekám se svých hříchů a stydím se před tebou.“ Hořce plakal a měl tak silnou horečku, že se mu jazyk lepil na patro, těžce oddechoval a jeho tvář pokrývala smrtelná bledost.

Konečně zápas skončil, nemocný získal svobodu rozumu. Namísto bázně nastoupila důvěra a světec se zcela odevzdal Boží vůli a byl ochoten přijmout z jeho ruky jak život, tak smrt.

V celé Annecy panoval velký smutek. Biskup a zvláště kanovníci byli velmi zarmouceni. Biskup se ze smutku a starostí roznemohl a kanovníci se šli rozloučit se svým představeným Františkem Saleským. Prosil ho o požehnání a o několik slov. František hluboce vzrušený jim tiskl ruce, děkoval jim za návštěvu a pro útěchu jim řekl, že jim zde zanechává Toho, který je pravým Pastýřem. Jen v Něho ať skládají naději a nespolehají na tvory. Mluvil pak o marnosti tohoto světa, o nejistotě lidského života, o pobídkách, jaké je mají často přivádět k myšlence na smrt, a o způsobu, jak se na ni připravit. Ta slova na ně udělala velký dojem. Nejednou

ho slyšeli na kazatelně, ale nikdy nepostřehli v jeho výkladu tolik lásky k Bohu i bližním a tolik sladkosti i síly současně. Každý z nich chtěl s ním mluvit osobně a získat od něho cennou radu. Rád jim vyhověl a každému řekl, co má napravit ve svém chování. Když už se všichni vystřídali, vrhli se všichni na kolena a prosili o požehnání. Světec jim ho udělil s velkým vzrušením, ještě jednou jim poděkoval a prosil je o modlitbu. Odešli v mlčení s krvácejícím srdcem.

Dlouhý rozhovor nemocného velmi vyčerpal. Upadl do mdlob, které trvaly skoro hodinu. Žádnými prostředky ho nemohli přivést k vědomí. Chvilími se zdálo, že zemřel. Jeho mysl však nespala, naopak, bojovala s velkým pokušením, které na něho dotíralo. Byla to jakási pochybnost o skutečné přítomnosti Pána Ježíše v Nejsvětější svátosti, se kterou se nedokázal vypořádat. Odpověď našel později, až po svém uzdravení.

Abyste zvítězil nad pokušením, vzbuzoval úkon víry v neomylnost učitelského úřadu církve, která nás o této přítomnosti poučuje. Často vyzýval jméno Ježíš, činil znamení kříže, až vyšel z tohoto pokušení vítězně. Nikomu o tom neřekl, jen svému bratru Ludvíkovi, kterého zavázal mlčením. Obával se, že by problém této otázky mohl být pro jiné nebezpečný.

Další den po této události navštívili nemocného členové katedrálního orchestru, aby ho potěšili. Přinesli s sebou různé nástroje a zeptali se, jaká skladba by ho nejvíce potěšila. Ukázal na chrámový hymnus o Marii Magdaléně, ve kterém kajicnice vyznává horoucí lásku ke Kristu Pánu a touží po spojení s ním: *Ardens est cor meum videre Dominum*. Pak prosil o žalm *Jako jelen touží po prameni vod, tak touží má duše po tobě, Bože..* Na konci každé strofy hluboce vzdychal a po odchodu zpěváků se obrátil ke stěně a modlil se žalm *Miserere*. ▶

► Když se pak otočil, spatřil mezi osobami, které ho obklopovaly, také jednoho z lékařů, který něco míchal. Zeptal se ho, co to dělá. *Quod ego facio, tu nescis modo, scies autem postea*, řekl lékař, který použil Kristova slova k Petrovi při umývání nohou.

„Profanuješ Písmo svaté, když je používáš na časné věci,“ řekl mu František. „Křesťan má tato slova používat jen k svatým věcem a vyslovovat je s velkou úctou.“

Lék, který mu doktor přinesl, byl v té době znám jako „zlatý nápoj“. Tehdejší lékaři ho pokládali za prostředek vyvolávající pot a za velmi spolehlivý. Je-li tomu tak, není jisté, ale je pravda, že po jeho požití se nemocný brzy začal cítit opravdu lépe a 14. ledna se cítil natolik silný, že mohl napsat dopisy o záležitosti kostelů v Chablais jak nunciu, tak knězi.

Po Velikonocích, které toho roku připadly již na 22. březen, odešel František na zámek Sales. Krátce nato vypukla v Anancy epidemie, která způsobila mnoho úmrtí. Měšťané hromadně opouštěli město, ale biskup chtěl zůstat se svými diecézány. Také dva jeho kněží příkladně sloužili nemocným. Když se to František dověděl, chtěl se k nim připojit, ale biskup Granier mu to nedovolil a přikázal mu, aby odešel do Thononu. Těsně před odchodem ho navštívil otec Cherubín, který mu vyprávěl o všem, co se událo v Chablais, i o své disputaci s Lignariem. Oba rozmlouvali o dalších plánech a o zajištění čtyřicetihodinové pobožnosti a nezbytnosti diecézní tiskárny a dalších záležitostech ve prospěch duší.

10. dubna napsal František nunciu: „Jedu do Thononu, kde budu nějakou dobu potřebný. Připravím tam seznam osob, které v posledních třech letech vstoupily do katolické církve, a pošlu jej Vaší Excelenci. Ať přispějí k tomu, abyste nám získal od Jeho Svatosti další pomoc.“

(Pokračování)

KNĚZ - SLUŽEBNÍK SLOVA - pokračování ze str. 2

neříká vlastní věci, vlastní nápady, ale ve zmatku všech filosofii učí kněz ve jménu přítomného Krista, předkládá pravdu, která je Kristus sám, jeho slovo, jeho způsob života a cesty vpřed. Pro kněze platí to, co Kristus řekl sám o sobě: *Moje učení není moje* (Jan 7,16); tzn. Kristus nepředkládá sám sebe, ale jako Syn je hlas, slovo Otce. Také kněz musí takto vždy mluvit a jednat: „Moje učení není moje, nepropaguji svoje myšlenky, nebo co se mi líbí, ale jsem ústy a srdcem Krista a zpřítomňuji tuto jedinou a společnou nauku, kterou vytvořila univerzální církev a která tvoří věčný život.“

Tato skutečnost, že kněz nevynalézá, nevytváří a nehlasá vlastní ideje, protože nauka, kterou hlásá, není jeho, ale Kristova, neznamená na druhé straně, že on je nestranný, jen jako hlasatel, který čte text a sám ho nebere za svůj. Také v tomto případě platí vzor Krista, který řekl: Já nejsem sám od sebe a nežiji pro sebe, ale přicházím od Otce a žiji pro Otce. Proto v této hluboké identifikaci je Kristova nauka naukou Otce a on sám je s Otcem jedno. Kněz, který hlásá Kristovo slovo, víru církve, a nikoliv vlastní myšlenky, musí také říct: Nežiji od sebe a pro sebe, ale žiji s Kristem a z Krista, a proto to, co Kristus řekl, se stává mým slovem, i když to není moje slovo. Život kněze se musí ztotožnit s Kristem, a tak také slovo, které není jeho vlastní, stává se hluboce osobním. Svatý Augustin na toto téma řekl o kněžích: „A co jsme my? Služebníci Krista, jeho sluhové; protože to, co vám předáváme, není naše věc, ale vybíráme to z jeho pověření. A také my žijeme z něho, protože jsme služebníci jako vy.“ (*Discorso* 229/E, 4)

Nauka, k jejímuž předávání je kněz povolán, pravdy víry musí být zvnitřněny a prožívány v intenzivní duchovní osob-

ni cestě, tak aby kněz skutečně vstoupil do hlubokého vnitřního společenství se samotným Kristem. Kněz věří, přijímá a snaží se především sám žít to, co Kristus učil a co církev předává onom procesu ztotožnění s vlastní službou, jehož příkladným svědkem je svatý Jan Maria Vianney (srov. Dopis k zahájení Roku kněží). „Spojení stejnou láskou,“ říká ještě svatý Augustin, „jsme všichni posluchači toho, který je pro nás v nebi jediným Učitelem.“ (*Enarr. in Ps.* 131,1, 7).

Nežádka by se mohlo zdát, že z toho důvodu je hlas kněze *hlasem volajícího na poušti* (Mk 1,3), ale právě v tom spočívá jeho prorocká síla: že není nikdy homologován ani homologovatelný s nějakou kulturou nebo převládající mentalitou, ale ukazuje jedinou novost, která je schopna způsobit autentickou a hlubokou obnovu člověka, totiž že Kristus je Živý, je to blízký Bůh, Bůh, který působí v životě a pro život světa a dává nám pravdu, způsob života.

Odpověď na Pánovo volání

V pozorné přípravě na nedělní kázání, aniž by bylo vyloučeno ono ve všední den, v úsilí o katechetickou formaci, ve škole, na akademických ústavech a zvláště skrze nepsanou knihu, jakou je vlastní život, je kněz vždy „docentem“, vyučuje. Nikoliv však s předpojetím toho, který předkládá vlastní pravdy, nýbrž v pokorné a radostné jistotě, že potkal Pravdu a je jí tak unesen a přetvořen, že nemůže jinak než ji hlásat. Kněžství si totiž nikdo nemůže zvolit sám od sebe, není to způsob, jak dosáhnout v životě jistoty, jak získat sociální postavení: nikdo si je nemůže dát ani je hledat pro sebe. Kněžství je odpověď na Pánovo volání, na jeho vůli, abychom se stali hlasateli nikoliv vlastní pravdy, ale jeho pravdy.

„Draží spolubratři kněží, křesťanský lid chce slyšet v naší nauce autentické církevní učení, skrze které může obnovit setkání s Kristem, který dává radost, pokoj, spásu. Písmo svaté, spisy Otců a učitelů církve, Katechismus katolické církve představují v tomto směru nezbytné referenční body pro výkon *munus docendi*, který je tak podstatný pro obrácení, pro cestu víry a spásy lidí. Kněžské svěcení znamená: být ponořeni (...) do Pravdy“ (*Homilie při mši se svěcením olejů*, 9. dubna 2009), do Pravdy, která není jen prostým konceptem nebo souhrnem idejí k předání a přizpůsobení, nýbrž je to osoba Krista, se kterou, pro kterou a ve které je třeba žít, a tak se nutně rodí také aktualita a srozumitelnost hlásání. Jen toto vědomí Pravdy, která se stala Osobou ve vtělení Syna, ospravedlňuje misijní poslání: *Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu stvoření!* (Mk 16,15) Jen to, co je Pravda, je určeno všemu stvoření, nikoliv zavádění čehokoliv, nýbrž otevření srdce k tomu, k čemu bylo stvořeno.

Draží bratři a sestry, Pán světil kněžím velký úkol: být hlasateli jeho Slova, Pravdy, která přináší spásu; být jeho hlasem ve světě a přinášet to, co přispívá k dobru duší a autentické cestě víry (srov. 1 Kor 6,12). Svatý Jan Maria Vianney ať je příkladem pro všechny kněze. Byl to člověk velké moudrosti a hrdinské síly v odporu proti kulturním a sociálním tlakům své doby, aby mohl vést duše k Bohu: prostota, věrnost a bezprostřednost byly podstatné charakteristiky jeho kázání, průzračnosti jeho víry a jeho svatosti. Tak vzdělával křesťanský lid a ten, jak se stává autentickým učitelům všech dob, poznal v něm světlo Pravdy. Poznával u něho přesně to, co je třeba poznávat u každého kněze: hlas dobrého pastýře.

Bollettino Vaticano 14. 4. 2010
Mezititulky redakce Světla
Překlad -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

la svůj úkol, a tím také všechna blažená očekávání svého božského Dítěte. V jejím vlivu a vztahu se odvíjelo celé Ježíšovo dětství, dospívání i celý jeho třicet let trávající život ve skrytu rodiny nazaretské byl dobou, kdy Duch Svatý počínaje vtělením dále formoval Ježíše Nazaretského skrze svůj vyvolený nástroj – Matku Marii. Všechno, co Maria je a co má, je od Boha a pro Boha, je to jediný a jedinečný Bohem chtěný a stvořený most mezi božstvím a lidstvím. A tento most spočívá v pravém a dokonalém mateřství. Matka je nástrojem Boží plodnosti a je tímto nástrojem na nejvyšší úrovni. Mateřská něha se projevuje jako síla, která plodí život v jeho nejvlastnější podobě. Ježíš Kristus k nám sestoupil, aby nám ukázal Boží tvář. Může nám ji však ukázat jen díky své Matce Marii, která mu ze svého lidství dala lidský život a jeho božské tváři lidskou podobu.

Žádný člověk se proto na světě necítí být své matce tak zavázán vděčností a láskou, jako je Boží Syn zavázán a vděčný své Matce. Každá její připomínka a zmínka o ní je pro něho připomínkou toho nejkrásnějšího a nešťastnějšího, co jako bohochlověk mohl na této zemi prožít. Po Otcově lůně je pro něho její lůno a její náruč nejkrásnějším místem v celém vesmíru. Ať hledáme, jak chceme, nemůžeme najít dokonalejší příklad vztahu syna k matce a matky k synu, než je tomu u Ježíše a jeho Matky Marie. Tento vztah nestačí chápat jen ryze akademicky nebo teologicky. Je to také vztah v nehlubším slova smyslu lidský.

Mezi všemi teologickými důvody, proč Ježíš vzal svou Matku k sobě do nebe s duší i tělem, by mohl být uveden i tento hluboce „lidský“ důvod: Milující Syn, který vystoupil k Otci ve svém oslaveném těle, přece nemohl čekat tisíce let, až bude

moci Otci představit onen „blahoslavený život, který ho nosil“, onu tvář, která byla vzorem jeho tváře, a především nemohl tak dlouho čekat na onu náruč, která byla pro něho skutečným nebem na zemi.

Z toho plyne pro naši mariánskou spiritualitu významný závěr: Ze všech námětů, o kterých mohu hovořit s Božím Synem, představuje jeho Matka námět pro něho nejmilejší, protože nikoho z lidí nemiluje Ježíš více než svou Matku. Ale stejně tak ze všech námětů, o kterých mohu hovořit s Marií, představuje její Syn námět nade vše nejdražší, protože nikoho a nic nemiluje tato Matka více než svého Syna. Oni jsou ve své božské i lidské lásce tak spojeni v jedno, že si to sotva umíme představit. Jestliže žádný lidský syn nemůže být více hrdý na svou matku, než jak je hrdý Ježíš z Nazareta na svou Matku, nejdokonalejší dílo, které vyšlo z ruky jeho Otce, můžeme se vůbec domnívat, že by se Boží Syn mohl někdy cítit přehlížený, opomíjený nebo dokonce odstrčený, když myslíme na jeho Matku, když se na ni obracíme, když hovoříme s ní nebo o ní? I kdybychom my sami na to právě nemysleli, pokorná služebnice Páně nikdy neopomene odevzdat všechnu chválu, jakou ji zahrnujeme, Otci, Synu a Duchu Svatému.

Je to někdo zcela jiný, komu vadí každá myšlenka na Marii, každý okamžik, každá pozornost, kterou jí věnujeme, a to je ten, kterému Ona drtí hlavu.

Argument, že by člověk úctou, poslušností a oddaností k Matce narušoval a omezoval svou úctu k Synu, nás má odvést od závažné skutečnosti, že spolu s Ježíšem i my všichni jsme jejími dětmi.

Papež Pius XII. nám ve své u nás velmi málo známé encyklice *Mystici Corporis* o mystickém Těle Kristově připomíná slova svého svatého předchůd-

ce Pia X.: „Nejsvětější Rodička Boží je také Rodička všech Kristových údů.“ A sám dodává: „Maria má o mystické tělo zrozené ze zraněného Srdce našeho Spasitele stejnou mateřskou péči a starostlivou lásku, s jakou do jeslí uložila a svým mlékem živila Dítě Ježíše.“ Závěr encykliky *Mystici Corporis* stojí opravdu za pozorné prostudování. Boží lid, mystické Tělo Kristovo, má tutéž Matku, jakou má osoba vtěleného Božího Syna. A protože mystické Tělo je tělo stále živé, stále se rodící, stále se rozvíjející a zrající, potřebuje stejné mateřské lůno, jaké přijalo Tělo vtěleného Syna Božího, stejnou mateřskou péči, které musí odpovídat odevzdanost, pokora, prostota a poslušnost dítěte. Tím, že Ježíš definuje jako nevyhnutelnou podmínku pro účast v Božím království duchovní dětství, tím nepřímou vyslovil i požadavek duchovního mateřství, které pak oficiálně ustanovil jako svou poslední vůli na Kalvárii. O „mateřství“ mluvíme tam, kde je také „dětství“. Ten, kdo by chtěl dát stranou svou matku, kdo se chce z jejího vlivu vymanit, ten už nechce mít nic společného s dětstvím, a odmítá-li být dítětem, tím také odmítá onu mateřskou „formaci“, odmítá Bohem stvořené a určené zrání a pokládá se sám od sebe za dostatečně zralého a vyspělého, soběstačného a nezávislého. A to je bolestná choroba dnešních lidí i mnoha křesťanů.

Nikdo se nesmí divit, že ďábel projevuje eminentní zájem toto tak nezbytné mateřství vyloučit nebo alespoň co nejvíce omezit a ze svého pohledu „zneschodnit“. Podařilo se mu dosáhnout toho, že velká část západních křesťanů Mariino duchovní mateřství již dávno ze své víry vyřadila, a pod pláštěm ekumenického sblížení ovlivnil tento trend i smýšlení mnoha katolíků.

Ďábel jakožto „lhář a vrah od počátku“ je úhlavní nepřítel nejen Marie, ale mateřství vůbec. To on si nepřeje, aby Bohem

stvořený optimalizační proces lidského vývoje ve vztahu matka – dítě probíhal bez překážek. To je prvořadý ďáblův zájem: vyřadit matku nejen jako dárkyni života, ale také jako dárkyni lidství a lidskosti, vyřadit anebo co nejvíce narušit onen Bohem tak důmyslně promyšlený optimální proces formování lidského jedince, protože to je onen proces, který v člověku konkrétně realizuje Boží obraz a podobu, pro kterou byl člověk stvořen. Ďáblovy záměry jsou už průzračné: chce zbavit dítě mateřské lásky již od chvíle početí, buďto zabít dítě ještě v mateřském lůně, nebo ho co nejdříve zbavit mateřského vlivu a mateřského prostředí. Dnešní žalostný stav světa je důsledek plánovité a systematické eliminace a odmítání mateřství ve jménu osvobození ženy, znehodnocování rodiny skrze gender a homo ideologie, podněcováním předčasné sexualizace, vyspělosti a osamostatnění dítěte, aby nezrálo pod vlivem matky, ale bylo zotročováno multimédiálním modlářstvím, což vede neodvratně k trvalé lidské nezralosti a nakonec nejružnějším podobám „nelidskosti“. Příklady není třeba uvádět, vidíme je všude kolem sebe.

To je hlavní důvod, proč sama Matka Boží v posledních staletích vstupuje tak intenzivně do dějin, obdarovává nás, ale především prosí, varuje, žádá. My žijeme v situaci, kdy potřebujeme mariánskou úctu nikoliv obezřetně omezit, ale naopak přivést k dosud nevídané plnosti a širokému rozkvětu právě pro onen aspekt mateřství, který je dnes v sázce a s ním i celé lidstvo. Obroda světa je možná jen tehdy, jestliže se lidstvo vrátí k MATCE v tom nejširším i nejužším slova smyslu, a tento návrat souvisí s návratem k Marii. Mariinu nenahraditelnost a nezbytnost je přítom třeba oficiálně uznat a veřejně se k ní přihlásit způsobem, který sama Matka Boží požaduje. Ale o tom přistě!

-š-

Pondělí 3. 5. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Evangelium 6:15 Octava dies (573. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:45 Tučín 7:00 V posteli Pod nebesy IV. (8. díl) 7:50 Můj báječný denní úděl 8:20 Letohrad - muzeum řemesel 8:40 Noční univerzita: Poklad víry máme v nádobě hliněné - Vojtěch Kodet 9:30 Turínské plátno 10:00 Čtème z křesťanských periodik 10:10 Nedělní čtení 10:35 Na koberečku (84. díl) 10:50 Pro vita mundi 11:30 Hornolidečko - Lidečko 11:45 Bolek a Lolek (4. díl): Korida 11:55 Z pokladů duše [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Ondrášek 13:55 Česká bible v průběhu staletí 14:10 Hledání (3. díl): Hledání svobody 14:35 Kulatý stůl (42. díl): Ohrožené kostely 15:25 Atlas Charity (27. díl): Charita Český Těšín (Charitní dům pokojného stáří) 15:30 Průmyslové muzeum Mladějov na Moravě a Mladějovská průmyslová dráha [P] 16:00 H2Onews (81. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 30. 4. 2010 16:10 Dotek lásky a posvěcení 16:40 Přejeme si... 17:00 NOEparáda (75. díl) [L] 17:25 Zdravé teplo 17:40 Čtème z křesťanských periodik 17:50 Noekreace aneb Vandrování (33. díl) 18:00 Hornolidečko - Lužná 18:10 Přejeme si... 18:35 Bolek a Lolek (4. díl): Cikánský vůz 18:45 Léta letí k andělům (4. díl): P. Jiří Čepel 19:05 Ekoauto (7. díl) 19:20 BET LECEM - vnitřní domov (6. díl): Petr Prokop Siostrzonek 19:35 Litanie loretánské [P] 19:50 Zpravodajské Noeviny: 29. 4. 2010 20:00 Z pokladů duše [P] 20:05 Harfa Noemova IV. (4. díl) [P] 20:25 PSÁNO PRO PRAŽSKÉ JARO [P] 21:25 Na koberečku (84. díl) 21:40 V posteli Pod nebesy IV. (8. díl) 22:35 Katecheze Mons. Jiřího Paďoura 23:30 Andělé polárního kruhu 0:00 Zpravodajské Noeviny: 27. 4. 2010 0:10 Ondrášek 2:00 Evangelium 2:10 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 4. 5. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews (81. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 30. 4. 2010 6:15 Noční univerzita: Poklad víry máme v nádobě hliněné - Vojtěch Kodet 7:05 Druhá šance 7:30 Kulatý stůl - Ekvádor a Souostroví Galapágy (48. díl): Putování modrou planetou 8:55 PSÁNO PRO PRAŽSKÉ JARO 10:00 Malebný Siam - THAJSKO 10:20 Platinové písničky (4. díl): Dechovka 10:50 Noekreace aneb Vandrování (33. díl) 11:00 Dotek lásky a posvěcení 11:30 Litanie loretánské 11:55 Z pokladů duše [P] 12:00 Polední modlitba 12:05 Antonín Dvořák - Kouzlo Českého ráje 13:00 Octava dies (573. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:30 Národní parky Východní Afriky (2. díl) 14:05 Cesta k andělům (28. díl) 15:00 Cesty za poznáním: Mexico City 16:00 Zpravodajské Noeviny: 29. 4. 2010 16:10 PSÁNO PRO PRAŽSKÉ JARO 17:10 Pro vita mundi 17:50 Zdravé teplo 18:05 Průmyslové muzeum Mladějov na Moravě a Mladějovská průmyslová dráha 18:30 Atlas Charity (27. díl): Charita Český Těšín (Charitní dům pokojného stáří) 18:35 Bolek a Lolek (4. díl): Cikánský vůz 18:45 Noeland (18. díl) 19:15 Přejeme si... 19:35 Hornolidečko - Lužná 19:50 Zpravodajské Noeviny: 4. 5. 2010 [P] 20:00 Z pokladů duše [P] 20:05 Abrahám (3. díl) [P] 20:35 Zpravodajské Noeviny: 4. 5. 2010 20:45 Tygři oceánů (4. díl) 21:25 BET LECEM - vnitřní domov (6. díl): Petr Prokop Siostrzonek 21:40 Čtème z křesťanských periodik 21:50 Čtyři úhly pohledu 22:05 Cesty za poznáním: Egypt 22:55 Noekreace aneb Vandrování (33. díl) 23:05 Můj báječný denní úděl 23:35 Jiní lidé 0:00 Zpravodajské Noeviny: 4. 5. 2010 0:10 Bez hábitu (18. díl): Rád karmelitánů 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 5. 5. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny: 4. 5. 2010 6:15 BET LECEM - vnitřní domov (6. díl): Petr Prokop Siostrzonek 6:30 Tygři oceánů (4. díl) 7:10 Přejeme si... 7:30 Cesty za poznáním: Francie 8:20 Hledání (2. díl): Hledání pravdy 8:45 Pro vita mundi 9:25 Druhá šance 9:50 Noekreace aneb Vandrování (33. díl) 10:05 Čtème z křesťanských periodik 10:15 Hornolidečko - Lužná 10:30 Generální audience papeže Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Noční univerzita: Poklad víry máme v nádobě hliněné - Vojtěch Kodet 12:55 Osemsto 13:20 To jsou těžké vzpomínky 13:50 Bez hábitu (18. díl): Rád karmelitánů 14:50 Hledání (3. díl): Hledání svobody 15:15 Na koberečku (84. díl) 15:30 NOEparáda (75. díl) 16:00 Zpravodajské Noeviny: 4. 5. 2010 16:10 Abrahám (3. díl) 16:40 Harfa Noemova IV. (4. díl) 17:00 GOODWILLBOY IV. (9. díl) [P] 17:40 Průmyslové muzeum Mladějov na Moravě a Mladějovská průmyslová dráha 18:05 Česká bible v průběhu staletí 18:20 Zdravé teplo 18:35 Bolek a Lolek (5. díl): Černá vlajka [P] 18:45 Malebný Siam - THAJSKO 19:05 Dotek lásky a posvěcení 19:35 Litanie loretánské 19:55 H2Onews (81. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 30. 4. 2010 20:05 Z po-

kladů duše [P] 20:05 Sekty v Bolívii [P] 20:30 Přejeme si... [P] 20:50 Atlas Charity (29. díl): Český Těšín (Domovinka pro seniory) [P] 21:00 Hledání (4. díl): Hledání osvoboditele [P] 21:25 Matka [P] 21:45 Cesty za poznáním: Death Valley 21:55 Léta letí k andělům (4. díl): P. Jiří Čepel 22:20 Antonín Dvořák - Kouzlo Českého ráje 23:15 Cesta k andělům (28. díl) 0:00 H2Onews (79. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 16. 4. 2010 0:10 Generální audience papeže Benedikta XVI. 1:30 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 6. 5. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews (81. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 30. 4. 2010 6:15 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (25. díl) 7:15 Katecheze Mons. Jiřího Paďoura 8:10 Zdravé teplo 8:25 Kulatý stůl - Ekvádor a Souostroví Galapágy (48. díl): Putování modrou planetou 10:00 Harfa Noemova IV. (4. díl) 10:20 Atlas Charity (29. díl): Český Těšín (Domovinka pro seniory) 10:25 Na koberečku (84. díl) 10:40 Přejeme si... 11:00 Noeland (18. díl) 11:30 Litanie loretánské 11:45 Bolek a Lolek (5. díl): Černá vlajka 11:55 Z pokladů duše [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky (4. díl): Dechovka 12:35 Cesty za poznáním: Hurtigruten 13:05 GOODWILLBOY IV. (9. díl) 13:45 NOEparáda (75. díl) 14:10 Přejeme si... 14:30 PSÁNO PRO PRAŽSKÉ JARO 15:30 Hledání (4. díl): Hledání osvoboditele 16:00 Zpravodajské Noeviny: 4. 5. 2010 16:10 Noekreace aneb Vandrování (33. díl) 16:20 Cesty za poznáním: Mexico City 17:10 Matka 17:30 Dotek lásky a posvěcení 18:00 Ve jménu Ježíše (1. díl): První dobrodružství křesťanů 18:25 U hrobu kardinála Berana 18:35 Bolek a Lolek (5. díl): Černá vlajka 18:45 V posteli Pod nebesy IV. (8. díl) 19:35 Na koberečku (84. díl) 19:50 Zpravodajské Noeviny: 6. 5. 2010 [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (26. díl) [P] 21:05 Hledači dobrých zpráv (8. díl): Apropo 21:20 Pro vita mundi 22:00 Hornolidečko - Lidečko 22:15 Zpravodajské Noeviny: 6. 5. 2010 22:30 Noční univerzita: Poklad víry máme v nádobě hliněné - Vojtěch Kodet 23:20 Česká bible v průběhu staletí 23:35 Průmyslové muzeum Mladějov na Moravě a Mladějovská průmyslová dráha 0:00 Zpravodajské Noeviny: 6. 5. 2010 0:10 Tygři oceánů (4. díl) 0:50 U hrobu kardinála Berana 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 7. 5. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny: 6. 5. 2010 6:15 Zpravodajské Noeviny: 6. 5. 2010 6:15 GOODWILLBOY IV. (9. díl) 6:55 Octava dies (573. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 7:25 Abrahám (3. díl) 7:55 Ondrášek 9:45 Zdravé teplo 10:05 Kulatý stůl (53. díl): 60. let od Barbarské noci III. 11:35 Cesty za poznáním: Death Valley 11:45 Bolek a Lolek (5. díl): Černá vlajka 11:55 Z pokladů duše [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Everglades, Manu, Pohoří Atlas 12:35 Malebný Siam - THAJSKO 12:55 Hornolidečko - Lužná 13:05 BET LECEM - vnitřní domov (6. díl): Petr Prokop Siostrzonek 13:20 Kulatý stůl (44. díl): Cesta ke šťastnému mateřství 14:50 Atlas Charity (29. díl): Český Těšín (Domovinka pro seniory) 14:55 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (26. díl) 16:00 Zpravodajské Noeviny: 6. 5. 2010 16:10 Pro vita mundi 16:50 PSÁNO PRO PRAŽSKÉ JARO 17:50 Druhá šance 18:15 Matka 18:35 Bolek a Lolek (6. díl): Černá dáma [P] 18:45 Léta letí k andělům (4. díl): P. Jiří Čepel 19:05 Noekreace aneb Vandrování (33. díl) 19:15 Hledači dobrých zpráv (8. díl): Apropo 19:35 Litanie loretánské 19:50 H2Onews (82. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 7. 5. 2010 [P] 20:00 Z pokladů duše [P] 20:05 Noemova pošta 20:10 květen [L] 21:35 Přejeme si... 22:00 NOEparáda (75. díl) 22:25 Katecheze Mons. Jiřího Paďoura 23:20 U hrobu kardinála Berana 23:30 Cesty za poznáním: Hurtigruten 0:00 H2Onews (82. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 7. 5. 2010 0:10 Tygři oceánů (4. díl) 0:50 Atlas Charity (29. díl): Český Těšín (Domovinka pro seniory) 0:55 Hledači dobrých zpráv (7. díl): Evangelium 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 8. 5. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews (82. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 7. 5. 2010 6:15 Platinové písničky (4. díl): Dechovka 6:45 Octava dies (573. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 7:15 Bez hábitu (18. díl): Rád karmelitánů 8:10 Abrahám (3. díl) 8:45 Ve jménu Ježíše (1. díl): První dobrodružství křesťanů 9:10 Noeland (18. díl) 9:40 Přejeme si... 10:00 GOODWILLBOY IV. (9. díl) 10:40 NOEparáda (75. díl) 11:05 Cesty za poznáním: Yosemitejský národní park, Národní park Joshua tree, Etosha 11:35 Litanie loretánské 11:50 Z po-

Sdružení přátel Centra pro rodinný život, Biskupské nám. 2,

772 00 Olomouc, www.rodinnyzivot.cz pořádá:

Setkání žen v obtížných životních situacích: Zverme ovdovělé, svobodné, vdané či rozvedené ženy na pravidelná setkání ve farním domě u sv. Václava v Olomouci. Nejbližší setkání 4. 5. 2010 od 15.30 hod. s přednáškou MUDr. Jitky Krausové - **Citové vydrání a my.** Více informací: Marcela Řezníčková, reznickm@arcibol.cz.

Duchovní obnova seniorů na Sv. Hostyně: Duchovní obnova konající se od 14. do 16. 5. 2010 je určena pro ty, kteří prožívají „třetí věk“ svého života. Součástí jsou přednášky zaměřené na „radosti a starosti“ stáří, rodinné vztahy, vztah k Bohu a prohloubení duchovního života. Bližší informace: Magdaléna Solárová, mobil 733 755 955, olsenior@seznam.cz.

Rodiny na Floře a v Bibli: Zverme rodiny s dětmi v neděli 16. 5. 2010 od 14.30 hod. do Smetanových sadů v Olomouci na zábavně odpoledne. Děti společně s rodiči budou moci projít devíti stanovišti, na kterých se mohou zapojit do hravých aktivit, které budou připomínat vybrané dvojice z Bible. Nebudou chybět ani oblíbené lanové aktivity a děti se budou moci projet na lodičce po jezírku. Pořádá Centrum pro rodinný život AO a křesťané z Olomoucka. Více informací: www.rodinnyzivot.cz.

Mezidiecétní setkání seniorů ve Vranově u Brna: Jednodenní setkání seniorů z celé republiky s představením hlavních programů a aktivit v jednotlivých diecézích. Setkání začíná v 9.30 hod. registrací. Doprava individuálně, přihlášky zasílejte do 7. 5. 2010. Informace: Magdaléna Solárová, mobil 733 755 955, olsenior@seznam.cz.

Víkend pro mladá manželství v Rajnochovicích: Víkend od 4. do 6. 6. 2010 je zaměřený na prohloubení vztahu mezi partnery. Můžete s sebou vzít i svá robátka, v době programu pro vás si budou vaše děti hrát (spinkat) pod dohledem zkušených pečovatelů. Přihlášky do 23. 5. 2010 - počet míst je limitován! Informace: Alena Večeřová, tel. 587 405 250, e-mail: vecerova@arcibol.cz.

kladů duše 11:55 Angelus Domini [P] 12:00 Antonín Dvořák - Kouzlo Českého ráje 12:55 Matka 13:15 Česká bible v průběhu staletí 13:30 Zpravodajské Noeviny: 6. 5. 2010 13:40 Na koberečku (84. díl) 13:55 Hledání (4. díl): Hledání osvoboditele 14:20 Vykróme z mlhy 14:45 Národní parky Východní Afriky (2. díl) 15:35 Hledači dobrých zpráv (8. díl): Apropo 16:00 H2Onews (82. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 7. 5. 2010 16:10 Léta letí k andělům (5. díl): Rev. Jaroslav Kratka 16:30 BET LECEM - vnitřní domov (6. díl): Petr Prokop Siostrzonek 16:45 Cesty za poznáním: Mexico City 17:35 Platinové písničky (4. díl): Dechovka 18:05 Abrahám (3. díl) 18:35 Bolek a Lolek (6. díl): Černá dáma 18:45 Průmyslové muzeum Mladějov na Moravě a Mladějovská průmyslová dráha 19:10 Hornolidečko - Lužná 19:25 Nedělní čtení [P] 19:50 Cesty za poznáním: Death Valley 20:00 Z pokladů duše 20:05 Hlubinami vesmíru s dr. Pavlem Spurným [P] 20:45 Cesta k andělům (29. díl) [P] 21:25 Noční univerzita: Církevní rozměr víry a víra jako osobní přesvědčení - Aleš Opatrný 22:15 Vykróme z mlhy 22:40 Píseň svobody - Bakhita 23:10 Léta letí k andělům (3. díl): P. Vojtěch Hrubý 23:30 Nedělní čtení 0:00 Zpravodajské Noeviny: 6. 5. 2010 0:10 Kulatý stůl (44. díl): Cesta ke šťastnému mateřství 1:40 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 9. 5. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews (82. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 7. 5. 2010 6:15 Evangelium [P] 6:25 Nedělní čtení 6:50 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (26. díl) 7:50 Unitate [P] 8:05 Abrahám (3. díl) 8:35 Cesty za poznáním: Yosemitejský národní park, Národní park Joshua tree, Etosha 9:05 Vykróme z mlhy 9:40 Sekty v Bolívii 10:05 Maria v křesťanské tradici 10:35 Matka 10:55 Evangelium 11:00 Mše svatá: Dubnice [L] 12:00 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. [L] 12:20 Zpravodajský souhrn týdně 12:50 Přejeme si... [P] 13:20 Platinové písničky (4. díl): Dechovka [P] 13:50 Cesty za poznáním: Death Valley 14:00 BET LECEM - vnitřní domov (6. díl): Petr Prokop Siostrzonek 14:15 Léta letí k andělům (5. díl): Rev. Jaroslav Kratka 14:35 Nedělní čtení 15:00 Harfa Noemova IV. (4. díl) 15:20 U hrobu kardinála Berana 15:30 Druhá šance 16:00 GOODWILLBOY IV. (9. díl) 16:40 Ve jménu Ježíše (1. díl): První dobrodružství křesťanů 17:05 Noeland (18. díl) 17:35 NOEparáda (75. díl) 18:00 Cesty za poznáním: Hurtigruten 18:30 Hledači dobrých zpráv (8. díl): Apropo 18:45 Malebný Siam - THAJSKO 19:05 Cesta k andělům (29. díl) 19:45 Litanie loretánské 20:00 Z pokladů duše 20:05 GALAVEČER DÍKŮ 2010 [L] 22:05 Octava dies (574. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 22:35 Noekreace aneb Vandrování (34. díl) [P] 22:45 Evangelium 22:55 To jsou těžké vzpomínky 23:30 Nedělní čtení 0:00 Zpravodajský souhrn týdne 0:30 Platinové písničky (5. díl): Dechovka 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti v něm nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svátý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů ...

Svatý Františku Xavierský, oroduj za nás!

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY NA KVĚTEN 2010

Všeobecný: Aby se skoncovalo s hrozným a hanebným obchodováním s lidmi, které se týká miliónů žen a dětí.

Misijní: Aby vysvěcení služebníci církve, řeholníci, řeholnice a apoštolsky činní laici dokázali vlévat misijní nadšení společenstvím, která jsou svěřena jejich péči.

Úmysl našich biskupů: Aby církev v naší zemi pozorněji sledovala duchovní i hmotné potřeby všech lidí.

Ve dnech **7.–9. května 2010** se uskuteční **františkánská pouť do Montichiari v Itálii – Rosa Mystica**, která je obětována za kněze, bohoslovce, řeholnice a řeholníky. **Odjezd:** v pátek 7. 5. 2010 v 16 hod. z Hodonína, v 18 hod. z Brna. **Příjezd:** v neděli 9. 5. 2010 ráno. **Cena:** 1650 Kč. Nocleh cestou tam i zpět v autobuse. **Sobotní program:** mše sv. v Dómě, domek a hrob Pierriny Gilli, obchod s devocionáliemi, mezinárodní slavnostní procesí se sochami a květinami ve Fontanelle (pořádá OPUS ROSA MYSTICA), česká mše sv., křížová cesta, osobní volno. **Odjezd do ČR** v 18 hod. Pouť vede otec Jaroslav Stríž. **Přihlášky:** Zdenka Hanáčková, Nová 103, 696 11 Mutěnice, tel. 518 370 892, mobil: 724 751 856 nebo 720 382 976.

Českomoravská Fatima Kocliřov Vás zve na II. mariánskou sobotu – 8. května 2010, svátek Panny Marie Prostřednice všech milostí. Hlavní odpolední program pro veřejnost: 14–16 hod. přednáška s modlitbou P. Eliase Velly • 16.30 hod. sv. růženc, 17 hod. mše sv. za vnitřní uzdravení – P. Vella.

Dále zve na **III. mariánskou sobotu – 15. května 2010, slavnost – 20 let od založení Fatimského apoštolátu v ČR.** (Prožíváme ve spojení s návštěvou Svatého otce Benedikta XVI. ve Fatimě a vypravujeme pouť do Fatimy, Lurd a další místa – odjezd 24. května 2010 z ČR.) **Program:** 10 hod. sv. růženc • 10.30 hod. hlavní slavná mše sv. na hoře Blahoslavenství a obnova zasvěcení Fatimského apoštolátu – průvod areálem ČMFA (hlavní celebrant a kazatel P. Mgr. Miloš Mičánek, farář ve Šlapanicích u Brna) • 14–16 hod. přednášky • 16.30 hod. sv. růženc • 17 hod. mše sv. • denní společné modlitby v 8, 12 a 17.30 hod.

Kontakt: Českomoravská Fatima Kocliřov, č. p. 132, PSČ 569 11 • tel. 461 543 164 (6), mobil 731 598 752, e-mail: fatima@iol.cz nebo recepcecmf@tiscali.cz • internet: www.cm-fatima.cz

Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory nabízí: **17.–20. 5. 2010** duchovní obnova s Mons. ThLic. Bohumilem Kolářem, Marianum – Janské Lázně, cena: 1590 Kč (cena zahrnuje ubytování ve dvouložkovém pokoji a plnou penzi) • **22. 5. 2010** III. westernový den pro prarodiče a vnoučata, Country Kemp Vochtánka, Potštejn • **31. 5. 2010** den seniorů na Vranově u Brna, mezidiecézní setkání, Diecézní centrum pro seniory nabízí dopravu z Hradce Králové, cena: 320 Kč/os. • **3.–10. 7. 2010** pobyt pro prarodiče s vnoučaty – I. turnus, Marianum – Janské Lázně • **7.–14. 8. 2010** pobyt pro prarodiče s vnoučaty a třígenerační pobyt – III. turnus, Marianum – Janské Lázně • **14.–21. 8. 2010** pobyt pro prarodiče s vnoučaty – IV. turnus, Marianum – Janské Lázně. **Informace a přihlášky:** Biskupství královéhradecké, Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové • tel.: 495 063 661 nebo 737 215 328 • e-mail: dcs@diecezehk.cz • web: www.dcskh.cz nebo www.animatori.cz.

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu Vás zve na **přednášku Pavla Kábrta ARGUMENTY PRO BIBLICKOU POTOPU**, která se bude konat **v úterý 4. května 2010 v 18 hodin** v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

Liturgická čtení

Neděle 2. 5. – 5. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 14,21b–27
Ž 145(144),8–9.10–11.12–13ab
Odp.: srov. 1 (*Budu velebit tvé jméno, můj Bože, králi. Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: Zj 21,1–5a
Ev.: Jan 13,31–33a.34–35
Slovo na den: *Milujte se navzájem.*

Pondělí 3. 5. – svátek sv. Filipa a Jakuba

1. čt.: 1 Kor 15,1–8
Ž 19(18),2–3.4–5
Odp.: Řim 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 14,6–14
Slovo na den: *Ukaž nám Otce – a to nám stačí.*

Úterý 4. 5. – ferie

1. čt.: Sk 14,19–28
Ž 145(144),10–11.12–13ab.21
Odp.: srov. 12a (*Ať tvoji zbožní, Hospodine, vypravují o slávě tvé vznešené říše. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 14,27–31a
Slovo na den: *Pokoj.*

Středa 5. 5. – ferie

1. čt.: Sk 15,1–6
Ž 122(121),1–2.3–4a.4b–5
Odp.: srov. 1 (*Do domu Hospodinova půjdeme s radostí. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 15,1–8
Slovo na den: *Ratolest.*

Čtvrtek 6. 5. – Památka sv. Jana Sarkandra (v Čechách: nez. pam. sv. Jana Sarkandra)

1. čt.: Sk 15,7–21
Ž 96(95),1–2a.2b–3.10
Odp.: 3 (*Vypravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 15,9–11
Slovo na den: *Zůstaňte v mé lásce.*

Pátek 7. 5. – ferie

1. čt.: Sk 15,22–31
Ž 57(56),8–9.10–12
Odp.: 10a (*Budu tě chválit mezi národy, Pane! Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 15,12–17
Slovo na den: *Užitek.*

Sobota 8. 5. – nez. pam. P. Marie, Prostřednice všech milostí

1. čt.: Sk 16,1–10
Ž 100(99),1–2.3.5
Odp.: 1 (*Plešete Hospodinu, všechny země. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 15,18–21
Slovo na den: *Nejste ze světa.*

BREVIÁŘ PRO LAIKY

1. – 8. KVĚTNA 2010

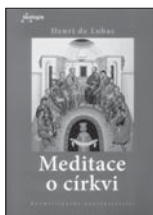
Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 2. 5.		PO 3. 5.		ÚT 4. 5.		ST 5. 5.		ČT 6. 5.		PÁ 7. 5.		SO 8. 5.			
Antifona	518	582	1673	1892	518	582	518	582	1708	1924	518	582	1653	1870		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	518	582	1673	1893	518	582	518	582	1708	1516	518	582	1653	1870		
Antifony	587	660	1359	1512	843	946	858	963	874	1517	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	813	914	843	946	858	963	874	914	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	587	661	1674	1512	594	669	598	672	1710	1517	604	679	1362	1520		
Antifona k Zach. kantiku	588	661	1360	1512	595	669	598	673	1361	1518	604	680	1362	1521		
Prosby	588	661	1675	1512	595	669	598	673	1711	1927	604	680	1655	1872		
Závěrečná modlitba	588	662	1360	1513	595	670	599	673	1361	1518	605	680	1362	1521		
Modlitba během dne:																
Hymnus	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583		
Antifony	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	589	662	1676	1895	596	670	599	674	602	677	605	681	608	684		
Závěrečná modlitba	588	662	1360	1513	595	670	599	673	602	677	605	680	608	684		
Nešpory:																
SO 1. 5.																
Hymnus	517	581	517	581	1677	1897	517	581	517	581	1714	1518	517	581	517	581
Antifony	585	659	590	663	1360	1513	853	957	868	973	884	1519	900	1008	609	686
Žalmy	808	908	823	924	1678	1897	853	957	868	973	884	1932	901	1008	916	1025
Kr. čtení a zpěv	586	659	590	664	1680	1514	596	671	600	675	1717	1935	606	682	609	686
Ant. ke kant. P. M.	586	660	590	664	1360	1514	597	671	600	675	1361	1520	606	682	610	686
Prosby	586	660	590	664	1681	1514	597	672	600	675	1718	1936	606	682	610	687
Záv. modlitba	588	662	588	662	1360	1513	595	670	599	673	1361	1518	605	680	612	689
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

MEDITACE O CÍRKVI

Henri de Lubac • Z francouzštiny přeložil Tomáš Parma • Předmluvu Hanse Urse von Balthasara přeložila Marta Pavliková

Kniha hlubokých teologických a historických úvah, zároveň autorových osobních rozjímání o tajemství církve. De Lubac napsal toto dílo na základě svých setkání s mladými kněžími po druhé světové válce, kdy vzaly za své dříve nezpochybnitelné jistoty. V devíti kapitolách rozvíjí základy i paradoxy, na kterých církev stojí. Církev je pro věřící matkou, protože zprostředkovává tajemství, která nás přesahují. Není však skutečností nejdůležitější: je odleskem tajemství, na něž neustále odkazuje – tajemství Krista, hlavy mystického těla církve. Církev je společenstvím lidí nedokonalých a hříšných, kteří potřebují posvěcení, ale zároveň je i tělem Kristovým, a jako taková je posvěcována jeho svatostí. Toto nesmírné tajemství sjednocení Boha a člověka slavíme v eucharistii. Nikdy proto nemůžeme na církev aplikovat čistě sociologická či politologická měřítká. V textech této knihy se de Lubac projevuje jako vynikající znalec církevních otců a středověké teologie.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 165x229 mm, 344 stran, 499 Kč

MILÁČKU, NETRAP MĚ...

Denis Sonet • Z francouzštiny přeložila Jaroslava Fejková

Manželská láska se týká celého člověka a každého dne. Proto je třeba ve vztahu mezi manžely uvažovat o všech aspektech života. Například o komunikaci jako zdroji informací z denního ži-

vota, o fantazii jako zdroji podnětů pro potřebné změny, ke kterým v průběhu času dochází. Autor využívá své mnohaleté zkušenosti, které získal jako kněz a pracovník manželské poradny, a nabízí čtenářům odpovědi na jejich otázky, náměty k zamýšlení, nápady a rady pro každodenní manželský život: Oživovat plamen lásky každý den, překonávat krize malé i velké. Komunikovat, abychom měli potřebné informace, a snít, abychom uměli udělat potřebné změny. Chtěl Bůh, abychom spolu žili právě my dva? Co bude, až budeme staří? Odpověď na tyto a jiné otázky nám pomůže najít právě tato kniha. Text je napsán stručně, srozumitelně, se smyslem pro realitu, ale i s humorem.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 135x195 mm, 144 stran, 159 Kč

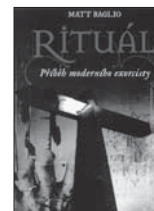

RITUÁL • PŘÍBĚH MODERNÍHO EXORCISTY

Matt Baglio • Z angličtiny přeložila Klára Břeňová

Americký novinář Matt Baglio se ve Vatikánu na kurzu „Exorcismus a modlitba uzdravení“ v roce 2005 setkal s americkým katolickým knězem, otcem Garym Thomasem, který mu vyprávěl svůj příběh. Kniha boří nejen novodobý mýtus přejatý z hollywoodské kinematografie, zároveň ale ukazuje, že i v moderní době dál probíhá boj dobra se zlem a že je nebezpečné tyto hrozby podceňovat.

*VOLVOX GLOBATOR
Brož., A5, 252 stran, 249 Kč*

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 2

147/2002

P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.